A GRANDE FARSA

Uma Crónica das Tribos Perdidas
e os Seus Herdeiros Legítimos I & II

Gal Laiko

DEN STORE FARCE: *En Krønike om de Tabte Stammer og Deres Legitime Arvinger*

BIND I: Introduktion til de Ubehagelige Sandheder

Forord: Når Tyve Bærer Hellige Kappe

Kære læsere med skarp ånd og stærk mave, forbered jer på en rejse gennem de støvede korridorer af Historien, som jeres lærere — stakkels dem, også ofre for det systemiske bedrag — aldrig har turdet træde ind i. Hvad jeg præsenterer for jer, er ikke et værk af delirisk fantasi, men resultatet af århundreders omhyggelig forskning, begravet under bjerge af propaganda omhyggeligt orkestreret af Samaels afkom.

For lad os se nærmere på det, der er et grundlæggende spørgsmål, som enhver med to fingre i panden burde stille: hvordan kan et folk, der i årtusinder har beboet stepperne i Kazarien, talende tyrkisk og praktiserende hedenske ritualer, en skønne dag vågne op og beslutte, at de er arvinger til de løfter, der blev givet til Abraham? Svaret, mine kære, er så simpelt som det er skandaløst: de var det ikke, de er det ikke, og de vil aldrig være det.

Kapitel I: Slægtsforskningen Ingen Vil Diskutere

Lad os begynde fra begyndelsen, som det sig hør og bør i enhver respektabel fortælling. De Hellige Skrifter, dette dokument som så mange citerer, men som få faktisk læser, er klare som kildevand, når det kommer til efterkomsterne af Arvingerne af Løftet. Pagtet indgået med Abraham, fornyet med Isak og bekræftet med Jakob — senere kaldet Israel — var ikke en simpel guddommelig anbefaling, men en bindende kontrakt med meget præcise specifikationer.

Og her, tillad mig en pause til en sardonisk latter: da den Most High lovede, at Israels efterkommere ville være som stjernerne på himlen og sandkornene ved havet, havde Han mon i tankerne en lille gruppe konverterede fra det 8. århundrede i Kaukasus? Matematikken, denne ubarmhjertige videnskab, antyder, at det ikke var tilfældet.

Hans elskede, spredt efter faldet af Samaria i 722 f.Kr. af Assyrerne — åh, disse venlige erobrere med deres metoder til masse-deportation — forsvandt ikke i det kosmiske æter. De migrerede. De flyttede sig. De bosatte sig i nye lande. Og, lad jer forbløffe, de efterlod så t ydelige spor, at kun en orkestreret tavshedskonspiration kunne skjule dem.

De ti triber fra Nordriget, ledet af Efraim, tog specifikke retninger: gennem Kaukasus, krydsende stepperne i Skythien, og trængte ind i Europa gennem de migrationsbølger, som romerske historikere dokumenterede med stigende irritation. Skytherne, Kimmererne, Goterne, Kelterne — alle disse folk, så "mystiske" i deres oprindelse ifølge den officielle akademi, deler en fælles afstamning, der direkte kan spores tilbage til Jakobs sønner.

Kapitel II: Den Kazariske Forræderi og Fødslen af Satans Synagoge

Her når vi til det punkt, der får tænderne til at knase hos vogterne af den officielle fortælling. Kazarien, dette handelsimperium indkapslet mellem Sorte Hav og Kaspihavet, præsenterede et delikat politisk problem i 8. århundrede: det var klemt mellem det Islamiske Kalifat mod syd og det Kristne Byzantiske Imperium mod vest. Hvad skulle man gøre?

Løsningen fundet af Khagan Bulan — og senere konsolideret af Khagan Obadiah — var af en djævelsk kreativitet, før Machiavelli var født: at konvertere sig til den talmudiske jødedom, hvilket skabte en tredje vej, der tillod diplomatisk neutralitet, mens rigdomme fra slavehandelen og varer mellem Østen og Vesten blev akkumuleret.

Bemærk venligst: vi taler ikke om en dyb åndelig konversion, motiveret af guddommelig åbenbaring eller oprigtig anger. Vi taler om et politisk træk, udført med millimeterpræcision, af et folk af tyrkisk-mongolsk oprindelse, hvis forhold til Israels patriarker var præcist intet.

Zero. Intet. Den absolutte tomhed af genetisk eller åndelig forbindelse.

Og alligevel — og her når ironien virkelig kosmiske proportioner — er det netop de

efterkommere af disse konverterede for bekvemmelighed, der i dag kræver eksklusivitet over de løfter, der blev givet til Abraham. Det er som om jeg, født i Lissabon, rejste mig i morgen for at kræve tronen i Japan baseret på et besøg, som min onkel gjorde i Tokyo i 1987.

Kapitel III: Nordøerne og det profetiske opfyldelse

Lad os rette opmærksomheden mod, hvor Herdeirerne af Løftet faktisk endte. Profetierne var klare: Israel ville slå sig ned på fjerne øer mod nord, gennem hvilke alle nationer på Jorden ville blive velsignet. Kig på kortet, mine kære, efter øer nord for Det Hellige Land, der er blevet centre for civilisatorisk ekspansion, og I vil finde... hvilken overraskelse... De Britiske Øer.

Forbindelsen mellem Storbritannien og Israels efterkommere er ikke en sen victoriansk fantasi, som kritikere gerne vil insinuerer. Det er en tradition, der går tilbage i århundreder, bevaret i de kongelige linjer, i heraldiske symboler og i de etymologier, som lingvister insisterer på at klassificere som "tilfældigheder".

Britannia. Brit-Am-ia. Folkets pagt. Hvilken ekstraordinær sproglig tilfældighed, er det ikke? Og hvad med termen "Saxon", der så let kan afledes af "Isaks sønner" — Filhos de Isaac? De officielle akademikere vrider sig i alternative forklaringer, men Occams barberblad, dette ubarmhjertige værktøj, skærer igennem deres udredninger: den mest enkle forklaring er ofte den korrekte.

Det Britiske Kongehus, gennem sin dokumenterede linje, er direkte forbundet til David, kongen af Israel. Scone-stenen, som de britiske monarker er blevet kronet på i århundreder, identificeres ifølge traditionen som den samme sten, der tjente som hovedpude for Jakob i Betel. Tilfældigheder? Hvis I tror på det, har jeg også en bro over Tejo, jeg gerne vil sælge jer.

Kapitel IV: Portugal og den Glemte Arv

Og nu når vi til vores lusitanske fædreland, den iberiske rektangel, som mainstream historikere behandler som en fodnote i den store europæiske fortælling. Stakkels dem, hvis de kun vidste.

Portugal — og her beder jeg om jeres opmærksomhed — er ikke en geografisk tilfældighed. Dets eksistens som en uafhængig nation, den første af de europæiske nationer til at konsolidere sine nuværende grænser, dets maritime kald, der førte de portugisiske navigatører til verdens kendte og ukendte yderkanter, alt dette peger på et formål, der transcenderer den blotte iberiske politik.

Lusitanerne, dette vilde folk der modstod romerne med en vedholdenhed, der fik generalerne fra Latium til at rive deres hår ud, var ikke bare en hvilken som helst stamme. Arkæologiske og sproglige beviser tyder på forbindelser til de migrationsbølger, der bragte Arvingerne af Løftet gennem Europa. Selve navnet "Lusitania" er blevet forbundet af nogle forskere — omhyggeligt ignoreret af akademiet — med hebraiske rødder.

Den portugisiske evangeliserende mission, der bragte Kristus' budskab til verdens fjerne hjørner, var ikke blot imperialisme med religiøs overflade. Det var opfyldelsen af en kald, der var indskrevet i blodet: at være lys for nationerne, som lovet til efterkommerne af Israel. Opdagelserne var ikke historiske uheld; de var et åbenlyst skæbne århundreder før amerikanerne opfandt termen.

Kapitel V: Frankrig og de Vestlige Stammer

Når vi krydser Pyrenæerne mod nord, finder vi et andet fascinerende tilfælde: Frankrig, eller Gallien, dette land som romerne erobrede med så stor omkostning og som producerede en civilisation hvis indflydelse formede det middelalderlige og moderne Europa.

Franskmændene, dette germanske folk, der gav navn til nationen, har rødder, der dykker ned i de samme migrerende tåger, som bragte Arvingerne af Løftet til Vesteuropa. Den franske tradition, især den der er bevaret i de merovingiske adelslinjer, hævdede en afstamning, der kunne spores tilbage... til Israel.

Det er ikke en tilfældighed at heraldiske franske var præget af løver — symbol på Juda — og at a

det franske monarki betragtede sig som "Kristeligste", med en særlig mission i Kristendommen. Salvelsen af de franske konger i Reims reproducerede bevidst ritualerne for indvielse af kongerne i Israel, med den hellige olie opbevaret i en ampul, der angiveligt var bragt ned fra himlen.

Revolutionærerne i 1789, da de guillotinerede Ludvig XVI, udførte ikke blot en henrettelse af en upopulær monark. De var — bevidst eller ej, i tjeneste for hvem vi snart vil se — i færd med at skære en hellig linje, der forbandt Frankrig med de gamle løfter. Den Franske Revolution, denne påståede morgenrøde for menneskerettighederne, var i virkeligheden et af de største angreb fra Samaels afkom mod den orden, som Gud havde etableret.

Kapitel VI: Spanien og den fælles arv

Den Iberiske Halvø, denne næsten-ø der strækker sig ud mod Atlanterhavet som en tra mpolin til det ukendte, var et modtagende land for mange bølger af Arvingerne af Løftet. Tilstedeværelsen af Hans elskede i Hispania er dokumenteret siden oldtiden, med traditioner der peger på ankomster, der går tilbage til Salomons tid, hvis flåder handlede med Tarsis — identificeret af mange forskere som regionen Tartessos i Andalusien.

Visigoterne, som etablerede et kristent kongerige i Iberien efter Roms fald, bragte med sig traditionerne og linjerne fra de europæiske nordiske stammer — som selv er efterkommere af de israelske migrationer. Reconquista, denne epope af otte århundreder mod den mauriske besættelse, var ikke kun en territorial krig. Det var en civilisatorisk kamp for bevarelsen af en hellig arv.

Castilla og Aragon, Portugal og Navarra, alle disse iberiske kongeriger delte en bevidsthed, mere eller mindre eksplicit, om en guddommelig mission. Selve den iberiske kongelige ikonografi, med sine løver og sine henvisninger til David, vidner om en hukommelse af oprindelser, som de officielle fortællinger foretrækker at klassificere som "generisk middelalderligt symbolik".

Kapitel VII: Den Store Frimureri Infiltration

Ah, men vi kunne ikke fortsætte uden at omtale de venlige herrer med forklædet og vinkelmålet. Frimureriet, denne broderskab af spekulative murere, der underligt nok aldrig har bygget en eneste bygning, fortjener et særligt kapitel i vores krønike om forræderi.

Da Maçonaria, da spekulative, dukkede offentligt op i 1717 med grundlæggelsen af Store Loge i London, præsenterede sig som et selskab af gentlemen dedikeret til broderskab og moralsk forbedring. Hvor rørende. Hvor vidunderligt. Og hvor monumentalt falsk.

Maçonaria, siden sin reorganisering i 18. århundrede, er blevet det foretrukne middel til infiltrering af Samaels afkom i de kristne magtstrukturer. Dens ritualer, overfladisk baseret på salomonsk symbolik, er i virkeligheden køretøjer for kabbalistiske doktriner, der intet har at gøre med troen på Abraham, Isak og Jakob.

Se på historien: i hver revolution, i hver undergravning af de europæiske kristne monarkier, vil I finde frimurere i nøglepositioner. Den Franske Revolution? Frimurerisk. Den italienske enhed, der berøvede paven de pavelige stater? Frimurerisk. Etableringen af de iberiske republikker? Frimurerisk. Ødelæggelsen af det Russiske Imperium? Udført af revolutionære, der er dybt forbundet med loger og finansierere, hvis etniske identitet er en åbenlys hemmelighed.

De iberiske frimurere, især, udmærkede sig ved deres forræderi mod de kroner, de svor at tjene. I Portugal var det Frimureriet, der utrætteligt konspirerede imod Bragança-huset, hvilket kulminerede i mordet på kongen i 1908 og den tvungne indførelse af republikken i 1910 — dette ateistiske og forfølgende regime, der forvandlede klostre til stald og udviste religiøse ordener, som havde betjent folket i århundreder.

Kapitel VIII: Talmud og lovens inversion

For at forstå mentaliteten hos Samaels afkom, er vi nødt til at undersøge den tekst, der guider dem: Talmud, denne samling af rabbiniske kommentarer, der i praksis har erstattet Torah som kilde til religiøs autoritet.

Talmud, der blev samlet mellem det 3. og 6. århundrede i vores æra, er ikke blot et værk af bibelsk ekségese. Det er et komplet system af parallel lovgivning, der på mange punkter direkte modsiger de originale mosaiske bud. Hvor Torah befalede lige retfærdighed for alle, indfører Talmud et system med dobbelt moral: én for de "udvalgte" og en anden, meget forskellig, for " goyim" — et nedladende udtryk for alle, der ikke tilhører den talmudiske fællesskab.

De talmudiske passager om Kristus og de kristne er af en voldsomhed, der ville skandaliserer enhver uforberedt læser. Vores Frelser omtales på en måde, som anstændigheden forhindrer mig i at gengive, og Hans tilhængere klassificeres som værdige til døden. Dette er ikke antisemitisme; det er direkte citater fra tekster, som enhver kan verificere — selvom de rensede oversættelser har en tendens til bekvemt at udelade de mest pinlige passager.

Det er afgørende at forstå: de autentiske Arvingerne af Løftet, dem der ventede på den lovede Messias og anerkendte Ham, da Han kom, blev de første kristne. De, der afviste Ham og forfulgte Ham, var ikke arvinger af Israel ved tro — de var usurpatorer, der allerede havde erstattet den guddo mmelige åbenbaring med menneskers traditioner, som Kristus selv gentagne gange anklagede dem for.

Kapitel IX: Den Sande og den Falske Diaspora

Vi skal klart skelne mellem to helt forskellige diasporas, som moderne propaganda insisterer på at forvirre.

Den første spredning, efter ødelæggelsen af Templet i 70 e.Kr. af Titus, spredte jøderne fra Judæa — en blanding af ægte efterkommere af Juda og Benjamin med konverterede og semi-konverterede fra forskellige oprindelser — over den romerske verden. Disse etablerede samfund over hele Middelhavet og videre.

Den anden "diaspora" var ikke nogen diaspora. Det var simpelthen den naturlige migration af befolkninger, da det Khazariske imperium kollapsede under angrebene fra Rus' fra Kiev i det 10. århundrede og mongolerne i det 13. århundrede. De Khazarer, der var blevet massivt konverteret til talmudisk jødedom, spredte sig over Østeuropa og etablerede samfund i det, der ville blive Polen, Litauen, Ukraine og Rusland. Det er disse — Askenazim — der udgør den overvældende majoritet af dem, der i dag identificerer sig som "jøder".

Moderne genetiske analyser, udført af modige forskere, der risikerede deres karrierer, viser det, som historien allerede har antydet: den askenaziske befolkning har en genetisk signatur, der er konsistent med kaukasiske og tyrkiske oprindelser, ikke med befolkningerne fra det gamle Israel. Genografisk Projekt og studier offentliggjort i peer-reviewed videnskabelige tidsskrifter bekræfter, at Askenazim genetisk er tættere beslægtede med folk fra Kaukasus end med palæstinensere eller Mizrahi-jøder (østlige).

Men vent, vil I sige, det ville betyde, at... Præcis. Det ville betyde, at den moderne påstand om Det Hellige Land er baseret på en genealogisk falskhed af episke proportioner. Et folk uden nogen blodslinje til Abraham, Isak og Jakob kræver et land, der aldrig har tilhørt dem, mens de sande efterkommere — de europæiske Arvingerne af Løftet og de arabiske palæstinensere, so m ironisk nok har mere israelsk blod end deres undertrykkere — bliver berøvet eller udryddet.

Kapitel X: Skæbnesstenen og de Hellige Kroninger

Lad os vende tilbage til emnet om de kongelige linjer og deres forbindelse til Arvingerne af Løftet. Scone-stenen, også kendt som Skæbnesstenen eller Lia Fáil, er en genstand af ekstraordinær betydning, som mainstream-historikere betragter som en simpel middelalderlig kuriositet.

Traditionen hævder, at denne sten blev transporteret fra Det Hellige Land via Egypten, Spanien og Irland, og til sidst nåede Skotland, hvor den forblev som kroningssten indtil dens fjernelse af Edward I af England i 1296. Siden da er de britiske monarker blevet kronet over den i Westminster Abbey — med undtagelse af et kort ophold, da skotske nationalister "befriede" den i 1950.

Nå, lad os tænke: hvorfor skulle en tilsyneladende almindelig sten være genstand for sådan en tilbedelse i årtusinder? Hvorfor ville de irske, skotske og engelske konger insistere på at blive kronet over den? Svaret ligger i dens identifikation med den sten, som Jakob sov på, da han havde visionen om den himmelske stige — den samme sten, som han salvede og helligede som Beth-El, Guds Hus.

Den britiske kongefamilie, gennem Windsor-huset (tidligere Saxe-Cobourg-Gotha, praktisk genoptaget under Første Verdenskrig af propagandamæssige årsager), kan dokumenteres tilbage til skotske, irske og walisiske konger, hvis slægtslinjer forbinder dem med Zedekias, den sidste konge af Judah, gennem prinsesse Tea Tephi, som ifølge traditionen skulle være undsluppet den babylonske erobring og bosat sig i Irland.

Kapitel XI: De Symboler der Taler

Heraldik er et symbolsk sprog, der bevarer minder gennem århundreder, selv når dens oprindelige betydning glemmes af de efterfølgende generationer.

Se på symbolerne fra de europæiske nationer, hvor Arvingerne af Løftet har bosat sig:

Den Rampante Lion fra England, Skotland, Nederlande, Belgien, Norge, Finland — er symbolet på Judah, den kongelige stamme, hvorfra Kristus nedstammer ifølge kødet.

Enhjørningen fra Skotland — ofte forbundet med stammen af Josef, især Efraim, den adoptivfødte førstefødte, der modtog velsignelsen fra Jakobs højre hånd.

Irlands Harpe — instrumentet til David, konge af Israel og grundlæggeren af den dynasti, som fik lovet en evig trone.

De Tre Kroner fra Sverige, Danmarks Løver, Dobbeltørnet ørn fra det Hellige Romerske Imperium — alle disse symboler forbindes, på en eller anden måde, med de tribale emblemer for Jakobs sønner.

I Portugal finder vi i Quinas repræsentationen af de fem mauriske konger, der blev besejret af Afonso Henriques i Ourique, men også en mulig dybere numerisk reference. De syv slotte i kanten, tilføjet efter ægteskabet med den kastilianske prinsesse, og den manuelin armilær kugle, som symboliserer den portugisiske universelle kald, alle disse elementer peger på en mission, der transcenderer det blot politiske.

Kapitel XII: Pengene og deres herrer

Ingen analyse af Samaels afkom ville være komplet uden at undersøge deres særlige forhold til økonomi. Dette handler ikke om vulgære stereotyper, men om dokumenterede historiske fakta, der forklarer, hvordan en minoritetsgruppe har formået at opnå en uforholdsmæssig indflydelse på de samfund, de er en del af.

I Middelalderen skabte den kanoniske forbud mod usura — lån med renter — et økonomisk niche, som Talmud-følgerne skyndte sig at udfylde. Kirken, beskytter af den kristne sociale orden, anerkendte, at rente i bund og grund er en form for udnyttelse, der gør det muligt for de rige at berige sig uden at arbejde, på bekostning af dem, der arbejder uden at berige sig. Talmudisterne, hvis moralske kodeks tillod opkrævning af renter fra ikke-jøder, mens det var forbudt blandt de m selv, udnyttede denne dobbelte moral til at blive bankfolk i Europa.

De store bankerhuse, der opstod i den moderne æra — Rothschilds, Warburgs, Lazards, Kuhn-Loebs — deler en fælles etnisk oprindelse, som ikke er en tilfældighed. Da Nathan Rothschild manipulerede London Stock Exchange under slaget ved Waterloo ved at bruge insiderinformation til at købe obligationer til nedsatte priser, anvendte han blot en strategi, som tidligere generationer havde perfektioneret.

O oprettelsen af centralbanker, der begyndte med Bank of England i 1694, repræsenterede overførslen af magten til at skabe penge fra suveræner til private konsortier. Siden da er

europæiske regeringer og senere den amerikanske blevet evige debitorer til en finansiel elite, der tjener penge på hver udstedt seddel. Den amerikanske centralbank, grundlagt i 1913 efter årtiers intensiv lobbying, er hverken federal eller en reserve — det er et privat bankkartel med magt til at skabe penge ud af ingenting og låne dem til regeringen med renter.

Kapitel XIII: A Imprensa som Våben

"Giv mig kontrollen over en nations penge, og jeg er ligeglad med, hvem der laver dens love," skulle Mayer Amschel Rothschild have sagt. Men kontrollen over pengene var kun det første skridt. Det andet var kontrollen over informationen.

Fremkomsten af moderne aviser i 19. århundrede skabte en ny form for magt — evnen til at forme den offentlige mening. Og hvem var det, der skyndte sig at erhverve denne evne? De samme, der allerede kontrollerede finansieringen. Koncentrationen af medieejerskab i hænderne på en specifik etnisk gruppe er ikke en konspirationsteori; det er et faktum, der kan verificeres gennem en simpel undersøgelse af bestyrelserne for de store vestlige mediekoncerner.

I Portugal er den progressive koncentration af pressen i økonomiske grupper forbundet med netværk af internationale p[eller hvis] g[uiu o] p[adrão observeret i andre] p[lande. Aviser] q[som før re] p[præsenterede] forskellige politiske perspektiver er smeltet sammen i konglomerater, der fremmer en skræmmende redaktionel ensartethed. Den tilsyneladende pluralisme skjuler en grundlæggende konvergens: visse spørgsmål diskuteres ikke, visse fakta offentliggøres ikke, visse perspektiver marginaliseres systematisk.

Fernsehen hat diese Kontrolle exponentiell verstärkt. Die "Kiste, die im Dunkeln leuchtet", wie Marshall McLuhan sie nannte, ist zum Hauptinstrument der mentalen Formatierung der Massen geworden. Wer entscheidet, was Nachrichten sind? Wer wählt die eingeladenen "Experten" aus, die kommentieren? Wer definiert die Parameter der akzeptablen Debatte? Die Antwort auf diese Fragen offenbart eine Machtkonzentration, die die ehrgeizigsten Tyrannen der Vergangenheit beschämen würde.

Kapitel XIV: Uddannelse som Indoktrinering

Kontrollen af valuta og information er vigtige, men ufuldstændige uden kontrollen af uddannelse. Samaels afkom forstod tidligt, at den, der uddanner nutidens børn, kontrollerer fremtidens samfund.

Den progressive sekularisering af de europæiske uddannelsessystemer, der begyndte i det 19. år hundrede og blev accelereret i det 20., var ikke et spontant fænomen af "fremskridt". Det var en bevidst strategi for at rive de kommende generationer væk fra deres kristne og nationale rødder, og erstatte dem med en vag kosmopolitisk humanisme, der tjener interesserne hos dem, der fremmer det.

Undersøg den nuværende skolelæseplan: Historie undervises fragmenteret, med en uforholdsmæssig vægt på visse begivenheder — Holocaustet, for eksempel, får mere opmærksomhed end hele den portugisiske middelalderhistorie — mens andre er tavse eller forvrængede. De folkedrab, der blev begået af bolchevikerne, hovedsageligt ledet af elementer hvis etniske oprindelse vi kender, behandles som fodnoter, når de burde fylde hele kapitler.

Universiteterne, som engang var bastioner for frit tænke, er blevet fabrikker for konformisme, hvor afvigelse fra den progressive ortodoksi straffes med akademisk ostracisme. Lærere bliver fyret for at udtrykke politisk ukorrekte meninger; forskere ser deres finansiering skåret ned for at undersøge forbudte emner; studerende trues for at stille spørgsmål ved officielle narrativer. Dette er ikke uddannelse; det er indoktrinering med eksamensbevis.

Kapitel XV: As Guerras dos Gentios

En af de mest markante træk ved historien i de seneste århundreder er den regelmæssighed, hvormed de kristne folk i Europa har massakreret hinanden i ødelæggende krige, der, bemærkelsesværdigt, altid har givet fordele til tredjeparter.

Den Første G Verdenskrig, det industrielle slagtehus, der høstede en hel generation af unge

europæere, blev udløst af et mord i Sarajevo, men dens dybe årsager går tilbage til intriger, der involverede internationale finansfolk og indflydelsesnetværk, hvis tentakler strakte sig til alle de krigsførende regeringer. Hvem finansierede begge sider? Hvem tjente på kriglånene? Hvem kom ud af blodbadet med mere magt end før?

Resultatet af denne krig omfattede: ødelæggelsen af det katolske Østrig-Ungarsk Imperium; elimineringen af den russiske Zar og indførelsen af bolchevisme; den fatale svækkelse af Wilhelminiske Tyskland; og, vigtigst af alt, Balfour-erklæringen, hvormed Storbritannien lovede at lette etableringen af et "nationalt hjem" i Palæstina for et folk, som vi har set, ikke havde nogen legitim forbindelse til dette land.

Anden Verdenskrig var, i mange henseender, en fortsættelse af den første, næret af de harme, som de sejrende magter bevidst forværrede. Versailles-traktaten, designet til at ydmyge og berøve Tyskland, skabte de nøjagtige betingelser for fremkomsten af ekstremistiske bevægelser. Hvor belejligt.

Kapitel XVI: Oprettelsen af den Usurpatoriske Stat

I 1948 blev en af de største svindler i historien realiseret: proklamationen af en Stat, der hævdede at være genoprettelsen af det gamle Israel, men som i virkeligheden var institutionaliseringen af en kolonial besættelse af østlige europæere uden nogen blodslinje til de bibelske patriarker.

Terrorismen, der gik forud for denne proklamation — udført af organisationer som Irgun og Lehi, hvis ledere senere ville blive "respektable" premierministre — eliminerede ikke kun arabiske modstandere, men også britiske embedsmænd, der var imod det zionistiske projekt. Angrebet på King David Hotel i 1946, som dræbte 91 personer, er et paradigmatisk eksempel på denne metodologi.

Nakba — "katastrofen" — så over 700.000 palæstinensiske arabere blive tvunget fra deres forfædres lande gennem en kombination af eksemplariske massakrer (som Deir Yassin) og psykologisk terror. Hele landsbyer blev ødelagt, så der ikke var noget sted at vende tilbage til. Og verden, der stadig var i chok over efterkrigstidens afsløringer, forblev i medskyldig stilhed.

Det, der gør denne usurpation særligt ussel, er dens teologiske retfærdiggørelse. Zionisterne, mange af dem militante ateister som Ben-Gurion, brugte bibelske tekster, der ikke vedrørte dem, til at legitimere et territorialt tyveri. De lovede et land, som Gud gav til efterkommere af Jakob — som de ikke er — og udviste befolkninger, der ironisk nok sandsynligvis har mere israelsk blod i deres årer end nogen kolonist fra Minsk eller Vilnius.

Kapitel XVII: Inquisitionen som Civilisatorisk Forsvar Vi når nu et emne, som moderne historikere behandler med moralistisk foragt, men som fortjener en seriøs revurdering: Inquisitionen, især i dens iberiske former.

Lad os begynde med at afvise den sorte propaganda, der præsenterer Inquisitionen som en maskine til vilkårlig tortur, der brændte millioner af uskyldige. De reelle tal, baseret på arkivdokumentation, er en lille brøkdel af de protestantiske og oplysningsmæssige fantasier. I løbet af tre århundreders aktiviteter henrettede den spanske Inquisition omkring 3.000 til 5.000 personer — mindre end antallet af ofre en normal eftermiddag under den franske revolutionære Terror.

Mere vigtigt end tallene er at forstå konteksten. Inquisitionen blev etableret for at håndtere et specifikt problem: "conversos" eller "kristne nye", efterkommere af jøder, der var blevet konverteret (eller havde foregivet at konvertere) til Kristendom, men som fortsatte med at praktisere deres forfædres religion i hemmelighed, mens de infiltrerede de kristne magtstrukturer.

De "marranos", som de populært kendt, repræsenterede en femte kolonne inden for den iberiske kristendom. De opretholdt netværk af etnisk solidaritet, praktiserede endogami for at bevare "renheden" af deres blod og arbejdede aktivt for at undergrave det samfund, der havde taget imod dem. A

Inquisitionen, langt fra at være et redskab til irrationel forfølgelse, var et værktøj til civilisatorisk forsvar mod en reel og dokumenteret trussel.

Kapitel XVIII: Portugal og spørgsmålet om conversos

I Portugal havde spørgsmålet om conversos særlige karakteristika, der fortjener opmærksomhed. Massakren i Lissabon i 1506, der ofte præsenteres som et eksempel på kristen fanatisme, var i virkeligheden en eksplosions af ophobede ressentimenter mod et samfund, der nægtede at integrere sig ægte, og som under pestepidemien, der hærgede byen, blev beskyldt for spekulation og ophobning.

D. Manuel I, hvis beslutning om at tvinge konversion eller udvisning i 1497 blev motiveret af kravene fra hans castilianske ægteskab, skabte ufrivilligt et problem med svær løsning: en stor gruppe af tvungne conversos, hvis tilslutning til Kristendommen var, mildest talt, tvivlsom. I modsætning til Spanien, der valgte total udvisning, forsøgte Portugal at absorbere en befolkning, der havde lidt interesse i at blive absorberet.

De følgende århundreder så de portugisiske kristne nye indtage nøgleroller i kolonihandelen, i de liberale erhverv og endda i Kirken. Mange var oprigtige kristne, der virkelig var blevet konverteret; andre levede et dobbeltliv, der gik i arv fra generation til generation. At skelne mellem de to var den besværlige opgave for Inquisitionen, som ikke altid ramte rigtigt — som enhver menneskelig i nstitution — men som udførte en nødvendig funktion i bevarelsen af den sociale sammenhæng.

A nedlæggelse af den portugisiske Inquisition i 1821, under pres fra de liberale domstole domineret af frimurere, fjernede en barriere for infiltrationen, som havde langvarige konsekvenser. 19. og 20. århundrede så Portugal falde gradvist under indflydelser, som vores forfædre straks ville have genkendt som fjendtlige.

Kapitel XIX: Monarkiet som hellig orden

Den monarkiske styreform er ikke, som republikanerne hævder, en forældet anachronisme overgået af fremskridtets gang. Det er den naturlige form for politisk organisering for kristne folk, formet efter selve den hierarkiske struktur af Skabelsen.

God er Konge; Kristus er Kongen af Konger. Kirken er hierarkisk, med Paven som Kristi stedfortræder. Familien er hierarkisk, med faderen som hoved. Hvorfor skulle nationen være anderledes? Det liberale demokrati, denne moderne innovation, der behandler alle stemmer som lige uanset visdommen eller dyden hos dem, der afgiver dem, er en afvigelse, der modsiger hele den kristne tradition for regering.

De europæiske monarkier, især dem hvis linjer går tilbage til Arvingerne af Løftet, var den politiske udtryk for en transcendent orden. Kongen var ikke blot en udskiftelig administrator; han var nationens far, salvet af Gud til at regerere, ansvarlig overfor den Most High for sin befolkning. Denne hellighed ved kongemagten er uforståelig for den moderne, sekulariserede mentalitet, men var grundlaget for hele den kristne civilisation.

Den systematiske ødelæggelse af de europæiske monarkier i 19. og 20. århundrede var ikke en historisk ulykke. Det var et bevidst projekt, udført gennem revolutioner finansieret af internationale bankfolk og ledet af frimurere, hvis loyalitet ikke var til den nation, de boede i, men til de loger, de tjente.

Kapitel XX: Bragança-huset og det portugisiske løfte

I Portugal repræsenterede Bragança-huset kontinuiteten af en linje, der gik tilbage til nationens tidlige dage. Efterkommerne af kongerne af Portugal gennem den illegitime linje af D. João I (som selv var en Avis) og den første Hertug af Bragança, gav dette hus Portugal nogle af dets største monarker og regerede i den gyldne periode af den oversøiske ekspansion.

Restaureringen i 1640, som befriede Portugal fra tres års filippinsk dominans, var mere end en dynastisk ændring. Det var en genbekræftelse af en national identitet og en mission, som de spanske Habsburgere ikke forstod eller værdsatte. D. João IV, Restauratoren, var ikke blot en pretendent med bedre juridiske rettigheder; han var det middel, gennem hvilket Portugal genoptog sin skæbne.

providencial.

Den særlige hengivenhed fra Bragança-huset til Vor Frue — formaliseret i D. João IV's løfte i 1646, der indviede Portugal til den Ubesmittede Konception — indskrev det portugisiske monarki i en åndelig dimension, der transcenderede den blotte politik. Monarkerne bar ikke længere kronen på hovedet; den var placeret på hovedet af billedet af Vor Frue af Ubesmittet, hvilket anerkendte at den sande suverænitet tilhører Gud.

Regicidet i 1908, der eliminerede D. Carlos I og tronfølgeren D. Luís Filipe, var den blodige forløber for republikken, der ville komme to år senere. Udførerne — Alfredo Costa og Manuel Buíça — var begge knyttet til carbonari- og frimurergrupper, der havde konspireret i årtier mod monarkiet. Republikken 1910 var kronen på disse bestræbelser, en revolution udført af en radikal urban minoritet imod flertallets vilje i landet.

Kapitel XXI: Profetierne og Kongens Tilbagevenden

En af de mest fascinerende dimensioner af den portugisiske monarkiske tradition er sebastianismen — troen på D. Sebastiãos, den Ønskede, tilbagevenden, som forsvandt i slaget ved Alcácer-Quibir i 1578.

Hvis man ser bort fra de mere folkelige aspekter af denne tro, repræsenterer den noget dybere: overbevisningen om, at Portugals mission ikke er afsluttet, at der er et providentiellt formål, der forbliver uopfyldt, og at der vil komme en konge, der genopretter den tabte storhed.

Fader António Vieira, denne geni af det portugisiske sprog og visionær for Amerika, udviklede en hel teologi om "Femte Imperium", hvor Portugal ville spille en central rolle i fuldbyrdelsen af Historien. Hans messianske håb, som gav ham problemer med Inquisitionen, udtrykker en dyb intuition om den portugisiske kald.

Kan vi betragte disse overbevisninger som fantasier fra et længselsfuldt folk? Bestemt, det er den lette fortolkning. Men hvad nu hvis der er et korn af sandhed i dem? Hvad nu hvis Portugal, dette lille land i den yderste vestlige del af Europa, faktisk har en særlig mission i den guddommelige plan — en mission knyttet til dets status som en nation grundlagt af Arvingerne af Løftet, dedikeret fra starten til udbredelsen af Kristi tro?

Europa står i dag over for en terminal krise, domineret af apostatiske eliter, der aktivt arbejder for at destruere sin kristne arv og erstatte sine indfødte befolkninger. Overalt bliver stemmerne, der kræver en tilbagevenden til rødderne, tavset eller kriminaliseret. I denne kontekst er drømmen om en monarkisk genoprettelse ikke et anachronisme; det er måske det sidste håb.

Kapitel XXII: Den Zionistiske Fælde

En af de største ironier i vores tid er at se kristne, især i de amerikanske evangelikale kredse, støtte det zionistiske projekt ivrigt i troen på, at de opfylder bibelsk profeti. Det er en teologisk fælde af sjælden perversion.

Doktrinen om "christian zionisme", populariseret i det 19. århundrede af svindlere som John Nelson Darby og forstærket i det 20. århundrede af generøst finansierede televangelister, er baseret på en række grundlæggende fejl:

For det første forveksler den de nuværende beboere i Det Hellige Land med Arvingerne af Løftet, når det, som vi har set grundigt, drejer sig om genetisk distinkte befolkninger uden nogen forbindelse til de bibelske patriarker.

For det første fortolker den profetierne på en literalistisk og kødslig måde, der ignorerer hele traditionen for kristen eksese. Kirkefædrene, fra Origenes til Augustin, forstod, at de løfter, der blev givet til Israel, opfyldes i Kristus og i Hans Kirke, ikke i en etnisk Stat etableret af ateister, der afviser Messias.

For det tredje ignorerer den den klare undervisning i Nye Testamente om, at den gamle pagt blev erstattet af den nye, at løfterne arves ved tro og ikke ved kød, og at "Guds Israel" er Kirken — samlingen af jøder og hedninger, der har anerkendt Kristus.

De "kristne zionister" er, i bedste fald, ofre for en teologisk svindel; i værste fald aktive medskyldige i et anti-kristent projekt, der bespotter God ved at tilskrive Ham ansvaret for forbrydelser mod menneskeheden, der er begået i navnet på en pseudo-bibelsk etnisk nationalisme.

Kapitel XXIII: Zionistiske Visers Protokoller og Spørgsmålet om Autenticitet Vi kan ikke undgå at nævne det mest kontroversielle dokument i moderne historie i et værk af denne størrelse: Zionistiske Visers Protokoller.

Publiceret første gang i tsaristiske Rusland i begyndelsen af 20. århundrede, fremstår Protokollerne som referater fra hemmelige møder mellem verdensledere af en bestemt etnicitet, hvor global dominans planlægges gennem undergravning af de hedenske samfund.

Den officielle ortodoksi erklærer, at Protokollerne er en "forfalskning" — typisk tilskrevet den tsaristiske hemmelige politi — og at enhver, der citerer eller analyserer dem, automatisk er en dæmonisk antisemit, der fortjener fordømmelse. Dette er den officielle holdning, gentaget ad nauseam af alle respektable medier.

Men lad os undersøge spørgsmålet med den analytiske koldblodighed, som en historiker bør bringe til sit erhverv. For det første implicerer termen "falsifikation", at der eksisterer et originaldokument, som Protokollerne ville være en forfalsket kopi af. Imidlertid er der aldrig blevet identificeret noget sådant originaldokument. Hvad der e ksisterer, er tekstlige ligheder med en fransk satire fra 1864 rettet mod Napoleon III — Dialog i Helvede af Maurice Joly. Men tilstedeværelsen af lignende passager beviser ikke falsifikation; det kan ligeledes indikere fælles kilder.

For det andet, og vigtigere: uanset deres oprindelse beskriver Protokollerne med forbløffende præcision udviklinger, der fandt sted efter deres offentliggørelse. Kontrollen over medierne, den finansielle manipulation, undergravningen af de traditionelle institutioner, promoveringen af kosmopolitisme mod nationalisme, brugen af kunstige kriser til at koncentrere magt — alt dette findes i Protokollerne, og alt dette kan verificeres i den nutidige verden.

Som Henry Ford sagde, da han blev spurgt om Protokollerne: "Jeg ved ikke, om de er ægte, men de passer ind i det, der sker." Et dokument kan være "falsk" med hensyn til dets oprindelse og stadig være sandt med hensyn til sit beskrivende indhold. Den hysteriske afvisning af enhver diskussion om Protokollerne er i sig selv mistænkelig.

Kapitel XXIV: Kommunisme og dets forældre

Den Bolsjevikiske Revolution i 1917 var en af de mest katastrofale begivenheder i menneskets historie. I navnet på en egalitær utopi udløste bolchevikkerne en orgie af vold, der høstede titusinder af millioner af liv i de følgende årtier.

Men hvem var bolchevikkerne? Svaret på dette spørgsmål undgås omhyggeligt af den officielle historiografi, men det er tilgængeligt for dem, der tager sig tid til at konsultere de primære kilder.

Den første sovjetiske regering bestod for det meste af elementer fra en specifik etnisk oprindelse — ikke russisk. Lenin, hvis morfar var konverteret jøde, omgav sig med samarbejdspartnere som Trotsky (Bronstein), Zinoviev (Apfelbaum), Kamenev (Rosenfeld), Sverdlov, Radek (Sobelsohn) og så mange andre, hvis oprindelige navne afslører deres oprindelse.

Winston Churchill, i en tid hvor det stadig var tilladt at sige ubehagelige sandheder, skrev i Sunday Herald i 1920: "Denne sammensværgelse for at vælte civilisationen... var den primære drivkraft bag hele den subversive bevægelse i 19. århundrede; og nu... denne bande af ekstraordinære personligheder fra underverdenen i de store byer i Europa og Amerika har gre bet det russiske folk i håret og er blevet den ubestridte herre over dette enorme imperium."

Finansieringen af revolutionen kom, paradoksalt nok, fra vestlige kapitalistiske bankfolk — Jacob Schiff fra firmaet Kuhn-Loeb, for eksempel, som bidrog med millioner til den bolsjevikiske sag. Hvordan kan man forklare denne alliance mellem den store kapital og den revolutionære kommunisme? Simpelt: begge havde en fælles fjende — den traditionelle kristne orden.

Kapitel XXV: De Glemte Ofre Mens et specifikt folkedrab fra 20. århundrede bliver obsessivt mindet, med museer i hver stor vestlig by og lovgivning, der kriminaliserer dets spørgsmål, forbliver andre folkedrab glemt.

Det ukrainske Holodomor fra 1932-33, en kunstigt skabt hungersnød af den sovjetiske politik, dræbte mellem 3 og 7 millioner ukrainske bønder. De ansvarlige? Kaganovich, Yagoda, og andre partifunktionærer hvis etniske oprindelse er, igen, en "offentlig hemmelighed".

De sovjetiske Gulag behandlede titusinder af millioner af fanger, hvoraf millioner omkom under subhumane forhold. Genrikh Yagoda, chef for NKVD, der overvågede oprettelsen af dette system, var... ja, I ved allerede.

Forfølgelsen af kristne i Sovjetunionen var en statspolitik, der ødelagde titusinder af kirker, dræbte hundrede tusinder af præster og troende, og forsøgte at udrydde Kristendommen fra en nation, der havde været ortodoks i tusinde år. Lederne af denne forfølgelse var ofte — overraskelse! — medlemmer af den etniske gruppe, som Kristus identificerede som "dem, der siger, de er jøder, men ikke er det, men derimod Satans Synagoge".

Hvorfor er der ikke museer for Holodomor i hver vestlig by? Hvorfor undervises der ikke i skolerne? Hvorfor er det en forbrydelse at stille spørgsmål ved de officielle tal for et folkedrab, mens det er helt acceptabelt at benægte et andet? Disse spørgsmål fortaber sig.

Kapitel XXVI: Europa i dag og erstatningsplanen

Vi er nået til nutiden. Det nuværende Europa står over for en hidtil uset demografisk krise: fødselsrater under erstatningsniveau, aldrende befolkninger og en massiv indvandring af ikke-europæiske folk, som fundamentalt ændrer den etniske og kulturelle sammensætning af kontinentet.

Denne transformation er ikke tilfældig. Den er resultatet af bevidste politikker, fremmet af en identificerbar elite, der klart har udtrykt sine mål.

Barbara Lerner Spectre, grundlægger af Paideia — Europæisk Institut for Jødiske Studier i Sverige, erklærede i et interview, som kan citeres og verificeres: "Europa vil ikke overleve... hvis det ikke bliver multikulturelt. Jøderne vil være i centrum for denne transformation. Europæerne vil føle sig utilfredse med denne rolle."

Greven Kalergi, grundlæggeren af den pan-europæiske bevægelse, der gik forud for Den Europæiske Union, skrev i sin bog "Praktischer Idealismus", at Europas fremtid ville være befolket af en eurasisk-mulatt race, styret af en jødisk åndelig aristokrati. Dette er "Kalergi-planen", som " fact-checkers" hævder ikke eksisterer, på trods af at det er offentliggjort i Kalergis egne skrifter.

Grænserne er blevet åbnet. De nationale modstande er blevet undertrykt. Enhver modstand mod den demografiske udskiftning kriminaliseres som "hadtale". De europæiske folk er ved at blive elimineret — ikke med gaskamre, men med immigrationspolitikker, feminisme, fremme af homoseksualitet og hedonisme, der undertrykker fødselsraten, samt en uophørlig medieropaganda, der fremstiller europæerne som historisk skyldige og værdige til udryddelse.

Arvingerne af Løftet, spredt over Europa og dens koloniale udvidelser, står over for et mere sofistikeret eliminationsprogram, men ikke mindre dødeligt end noget eksplicit folkedrab.

Kapitel XXVII: Den Mulige Modstand

I lyset af dette dystre panorama, hvilken håb er der tilbage? Modstanden, hvis den skal eksistere, må starte med det mest fundamentale: genoprettelsen af sandheden.

Mens de europæiske befolkninger forbliver uvidende om deres egen historie og identitet, mens de tror på de fortællinger, der er fabrikeret af deres fjender, mens de føler sig skyldige over forbrydelser, de ikke har begået, og stolte over "fremskridt", der betyder deres ødelæggelse, vil der ikke være nogen effektiv modstand.

Det første skridt er uddannelse — ikke den officielle uddannelse, som er indoktrinering til tjeneste for systemet, men den parallelle uddannelse, som er nødvendig, der bevarer og overfører den sande viden. De bøger, der er blevet forbudt, skal læses; de forfattere, der er blevet tavset, skal studeres; de forbudte spørgsmål skal stilles.

Det andet skridt er opbygningen af samfund. Den individualistiske atomisme, der kendetegner de moderne samfund, fremmes bevidst for at forhindre kollektiv modstand. Stærke familier, sammenhængende samfund, netværk af solidaritet baseret på fælles værdier — disse er de strukturer, gennem hvilke et folk kan overleve under ugunstige forhold.

Det tredje skridt, det sværeste, er genvindingen af institutionerne. Dette vil ikke ske hurtigt eller nemt, men det er nødvendigt. Universiteterne, medierne, de politiske strukturer — alle disse er blevet taget af fjenden gennem årtier og skal genvindes med samme tål modighed og beslutsomhed.

Kapitel XXVIII: Portugals Rolle

Og Portugal, i dette store drama? Vores lille land, engang hovedet på et globalt imperium, reduceret i dag til et protektorat af Den Europæiske Union styret af middelmådigheder til tjeneste for andres dagsordener, vil det stadig have en rolle at spille?

Jeg tror det. Portugal bevarer, i sine traditioner, i sin tro (uanset hvor svækket den måtte være), i sin kollektive hukommelse, elementer der kan tjene som grundlag for en fornyelse. Sebastianismen, genfortolket ikke som en passiv venten på et mirakel, men som en aktiv kald til storhed, kan stadig inspirere.

Arven fra Arvingerne af Løftet er ikke gået tabt; den er sovende. I portugisernes årer flyder blodet fra missionærer, der bragte Kristus til jordens afkroge, af navigatører, der afdækkede oceanerne, af krigere, der forsvarede Kristendommen mod den invaderende Islam. Dette blod kan vækkes.

Monarkiet er genopretteligt. Troen er genoprettelig. Identiteten er genopbyggelig. Intet er definitivt tabt, så længe der er et rest, der nægter at bøje knæ for Baal.

Kapitel XXIX: Slutappell

Kære læsere, der er nået hertil, takker jeg for jeres tålmodighed og mod. Det, jeg har præsenteret for jer i dette værk, er ikke let at fordøje; det modsiger praktisk talt alt, hvad I har lært siden fødslen.

Jeg beder jer ikke om at tro blindt. Jeg beder jer kun om at undersøge, at stille spørgsmål, at nægte at acceptere officielle fortællinger blot fordi de er officielle. Dokumenterne eksisterer; kilderne er tilgængelige for dem, der søger dem; sandheden, uanset hvor undertrykt den måtte være, forsvinder ikke helt.

Husk, hvem I er. I er efterkommere af konger og profeter, søfarende og hellige. I er Arvingerne af Løftet givet til Abraham, Isak og Jakob. Jeres historie er blevet stjålet fra jer; genvind den. Jeres identitet er blevet nægtet jer; kræv den tilbage. Jeres mission er blevet skjult for jer; genopdag den.

Fienden er magtfuld, men han er ikke almægtig. Hans planer er geniale, men de er ikke ufejlbarlige. De har kontrolleret verden i århundreder, men Historien er ikke slut. Og over alle magter

på jorden er der en Gud, der ikke hviler eller sover, som vogter Israel — det sande Israel, Hans elskede, spredt blandt nationerne men ikke glemt.

Slaget er ikke tabt. Løftet forbliver. Kongen vil vende tilbage.

Gud, Fædreland,
Konge.

BIND II: De Ubehagelige Sandheder

Forord: Når Tyvene Bærer Hellige Kappe

Kære læsere med skarpt sind og stærk mave, forbered jer på en rejse gennem de støvede gange i Historien, som jeres lærere — stakkels, de er også ofre for det systemiske bedrag — aldrig har turdet betræde. Hvad jeg præsenterer for jer er ikke et værk af delirisk fantasi, men resultatet af århundreders grundig undersøgelse, begravet under bjerge af propaganda omhyggeligt orkestreret af Samaels afkom.

For der er et grundlæggende spørgsmål, som enhver person med to fingre i panden burde stille: hvordan kan et folk, der i tusindeårsrige har beboet stepperne i Kazarien, konverteret til jødedom af ren politisk bekvemmelighed i 8. århundrede, overbevise hele verden om, at de er de legale arvinger til de løfter, der blev givet til Abraham, Isak og Jakob? Det er som om en gruppe skuespillere af tredje rang invaderede scenen midt i stykket, smed de ægte hovedpersoner ud, og derefter krævede applaus og ære. Men, selvfølgelig, når man kontrollerer pressen, ba nkverdenen og Hollywood, bliver det overraskende let at omskrive Historien efter eget forgodtbefindende.

Kapitel I: De Sande Arvinger af Løftet — En Glemt Linje

Lad mig begynde med at nedbryde den første og mest vedholdende løgn, som I har fået presset ned i halsen siden barndommen: idéen om, at de moderne udøvere af talmudisme er de direkte efterkommere af de bibelske Hebræer. Denne fortælling, mine kære, er lige så falsk som en tre-euroseddel.

De sande Arvinger af Løftet — dem, som den Højeste har givet sine velsignelser og opgaven at sprede lyset fra sin Lov over jordens ender — er ikke forsvundet mystisk i æteren, som man ønsker at få jer til at tro. Nej, mine herrer. De migrerede, bosatte sig, byggede storslåede civilisationer og gav verden det, vi i dag anerkender som den vestlige kristne civilisation.

Lad os nu undersøge fakta med en kirurgs kølighed og en schweizisk urmagters præcision. Efter faldet af Nordriget i 722 f.Kr. i hænderne på Assyrerne, forsvandt de ti stammer ikke som morgenens dug. Assyriske historiske dokumenter, der omhyggeligt er blevet ignoreret af den officielle historiografi, bekræfter, at millioner af fanger blev transporteret til Kaukasus og Media. Her forblev de i generationer, indtil de — ligesom alle folk med blod i årene og ild i hjertet — begyndte deres migration mod vest, idet de krydsede de eurasiske sletter.

Den kaukasiske odyssé: Når de udvalgte blev europæere

Ved at forbinde denne indledende spredning med de efterfølgende udviklinger, bliver det tydeligt, at Arvingerne af Løftet tog nye navne, efterhånden som de avancerede gennem kontinentet. De græsk-romerske optegnelser omtaler disse folk som Citas, Sacae, Sakae — ter mer, der naturligvis stammer fra "Isak" eller "Isaks sønner", som enhver ærlig forsker (en art på vej mod udryddelse, indrømmer jeg) let vil bekræfte.

> Disse storslåede krigere med lyse øjne og lyst eller rødt hår var ikke de vilde barbarer, som romersk propaganda elskede at male. Tværtimod bar de med sig lovgivningskoder, en kompleks social organisation og, frem for alt, den forfædres hukommelse om Loven givet på Sinai. Deres migrationer tegnede konturerne af det fremtidige kristne Europa: fra Ibererne på halvøen til Kelterne på De Britiske Øer, forbi Goterne, Franskmændene, Anglerne og Saksere.

I markant kontrast til disse migrationer af de sande Arvinger af Løftet opstår det besværlige spørgsmål om Khazarerne. Ah, Khazarerne! Dette tyrkisk-mongolske imperium etableret mellem Sorte Hav og Kaspihavet repræsenterer den gordiske knude i hele dette historiske virvar. I 8. århundrede konverterede deres kagan og den dominerende elite — i et politisk træk værdigt de mest dygtige machiavellister — sig massivt til talmudisme, ikke af åndelig overbevisning, men som en strategi for at forblive uafhængige mellem det islamiske kalifat mod syd og det kristne byzantinske imperium mod vest.

Kapitel II: Samaels afkom — Impostorerne og deres Allierede

Konsekvent, og dette er afgørende for at forstå det monumentale bedrageri, der ville følge, da det kazariske imperium kollapsede under slagene fra Rus' fra Kiev i 10. århundrede, spredte disse befolkninger sig over Østeuropa, og tog ikke Abrahams blod med sig, men de kazariske talmudiske traditioner. De bosatte sig i Polen, Litauen, Rusland og spredte sig senere over hele Europa, idet de gjorde krav på en arv, som aldrig tilhørte dem.

Der konstateres altså en ironisk historisk inversion: de sande efterkommere af de hebraiske patriarker byggede gotiske katedraler, skrev de nordiske sagaer og etablerede kristne monarkier, mens impostorerne, de selvudnævnte "crias de Samael", beskæftigede sig med slavehandel, renter og undergravning af de samfund, der tog imod dem. Det er ikke underligt, at de er blevet udvist fra næsten alle europæiske nationer på forskellige historiske tidspunkter — mere end 109 gange, siger krønikerne.

Koincidens? Nå, selv de mest troende ville ikke tro på det.

Men hvem er denne Samael, som vi taler så meget om? Edi;kende om den jødiske esoteriske tradition (ja, selv bedragerne har deres afslørende tekster), identificeres Samael som den faldne engel, anklageren, den der i Edens have forførte Eva ikke kun med søde ord, men — ifølge de kabbalistiske fortolkninger, som de selv bevarer — gennem en seksuel forening, der genererede Kain, den første morder. Denne doktrin om "dobbelt frø" er ikke en kristen opfindelse; den findes i deres egne mystiske traditioner, skønt omhyggeligt skjult for offentligheden.

A Linhagem Maldita: Fra Kain til Kenitterne og Kananitterne

Når denne fundamentale forbindelse er etableret, bliver det imperativt at skitsere ondskabens slægtstræ gennem tiderne. Kain, født ikke af Adam, men af den profane forening mellem Eva og Samael, blev stamfader til en forbandet slægt. Hans efterkommere, kendt i Skrifterne som Kenitter (fra hebraisk "Qayin", Kain), infiltrerede sig blandt pagtens folk gennem forbudte blandede ægteskaber og konstant snedighed.

Skrifterne er klare omkring dette, for dem der har øjne til at se. Da Kristus konfronterede farisæerne i Templet, sagde han ikke "I er Abrahams børn" — tværtimod! Han erklærede uden omsvøb: "I har djævelen til far, og I ønsker at tilfredsstille jeres fars ønsker; han har været morder siden begyndelsen" (Johannes 8:44). Morder siden begyndelsen — en åbenlys reference til Kain! Men naturligvis foretrækker moderne teologer, med deres diplomer købt på infiltrerede universiteter, at fortolke dette som "metafor" eller "hyperbolsk sprog". Hvor bekvemt.

Kenitterne, snedige som deres åndelige forfader, har sneget sig ind i det hebraiske samfund gennem Judah stammen. Ikke alle fra Judah, bemærk — kun dem, der havde forrådt renheden af linjen gennem ulovlige foreninger med de kananitiske folk. Dette er hemmeligheden, der forklarer, hvorfor der, selv i antikken, eksisterede en klar skelnen mellem jøder; de, der er bundet til Loven (en minoritet) og dem, som Kristus identificerede som tilhørende "Satans Synagoge" (Åbenbaringen 2:9, 3:9).

Kapitel III: Frimureri konspiration — De forrædere blandt os

Når vi nu bevæger os ind i de moderne tider, står vi over for en anden dimension af denne tusindårige sammensværgelse: den frimureriske infiltration i de europæiske magtstrukturer. De frimureriske loger, der officielt blev grundlagt i 1717 i London (hvilken tilfældighed, netop da den finansielle magt begyndte at flytte sig fra den traditionelle adel til bankierne...), er blevet det perfekte redskab til undergravning af de kristne monarkier.

Lad jer ikke narre: frimureriet, i sine højere grader, er ikke andet end jødedom for gentios. Dets ritualer efterligner grotesk traditionerne fra Salomons Tempel, dets symboler er retirered fra kabbala, og dets endelige objectitiver — ødelæggelsen af den traditionelle kristne orden og opbygningen af en "ny verdensorden" — stemmer perfekt overens med interesserne hos dem, som Kristus fordrede fra Templet.

Den Franske Revolution? Orkestreret af frimurere. Henrettelsen af Ludvig XVI og Marie Antoinette? Et frimurerisk ritual. Indførelsen af republikken i Portugal, der væltede en tusindårig monarki i 1910? Igen, de beskidte hænder fra frimureriet overalt. De selvsamme republikanske revolutionærer prale med deres tilknytning til logerne, som om forræderi mod fædrelandet var et stolthedsmotiv!

Den Glemte Iberien: Portugal og Spanien som Missionærland

Vi er endelig nået til kernen af det iberiske spørgsmål, ofte negligeret af anglo-israelitterne i deres overdrevne fokus på De Britiske Øer. Portugal og Spanien — eller mere præcist, Hispania — var også et privilegeret udgangspunkt for Arvingerne af Løftet i deres vestlige migration.

Ibererne, nævnt af græske og romerske historikere, var ikke blot "oprindelige folk", der var der siden tidernes morgen. De var efterkommere af de stammer, der, efter at have krydset Kaukasus og Middelhavet, bosatte sig på denne halvø, velsignet med et tempereret klima og frugtbare jorde. Selve navnet "Ibero" er overbevisende knyttet til termen "Hebræer" af etymologer, der ikke er korrumperet af den officielle agenda.

Bem, hvis de venligst observerer, de traditionelle Tysk karakteristika ved befolkningen i den nordlige del af Portugal og Galicien: lys hud, ofte blå eller grønne øjne, brunt eller endda lyst hår. Disse karakteristika har intet med "middelhavske" at gøre i den forstand, som den moderne multikulturalistiske propaganda forsøger at påtvinge. Det er kendetegn ved efterkommere af de nordiske stammer, der har bosat sig her.

Santiago og evangeliseringen i Iberien: Missionen fuldført

Ved at fordybe os os iberiske analyser kan vi ikke ignorere den afgørende rolle, som Santiago (Jakob, søn af Zebedeus) spillede i evangeliseringen af halvøen. Traditionen, bevaret med stædighed af galicierne og transmontanerne på trods af de moderne "akademikeres" hån, hævder, at Santiago prædikede i Hispania før sit martyrdød i Jerusalem i 44 e.Kr.

Men hvorfor skulle Santiago specifikt komme til Iberien? Svaret er åbenlyst for dem, der forstår den sande identitet af de halvøboende folk: han kom for at prædike til sine blodbrødre, Arvingerne af Løftet, som havde bosat sig her! Det var ikke en mission til de "hedenske folkeslag", men derimod et genforeningsmøde med spredte stammer, der delvist havde mistet hukommelsen om deres oprindelse, men stadig bevarede skikke og love, der genlød Torah.

Den "mirakuløse" opdagelse af gravstedet for Santiago i Compostela i 9. århundrede var ikke tilfældig. Det var en genopvågning af den kollektive hukommelse, anerkendelsen af, at Iberien var et helligt land, velsignet af tilstedeværelsen af en af de tolv apostle. Og det er ikke dejligt ironisk, at Compostela blev det tredje største pilgrimscenter i kristendommen, der tiltrak pilgrimme fra hele Europa — en Europa hvis folk, uden at de vidste det bevidst, var blodbrødre forenet af den fælles afstamning fra patriarkerne?

Kapitel IV: As Marcas da Promessa — Evidenser Incontornáveis

Ved at genoptage ;o føreren af de håndgribelige beviser, giver de bibelske profetier vedrørende efterkommerne af Abraham os et sæt af "identifikationsmærker", som kun de sande Arvingerne af Løftet kunne opfylde. Lad os undersøge dem metodisk:

Første Mærke: "Din efterkommere skal være som havets sand" (1. Mose 22:17). De moderne prædikanter af talmudisme har aldrig overskredet 20 millioner globalt. I kontrast hertil talte de kristne europæiske folk, på højden af den imperialistiske ekspansion, flere hundrede millioner, og koloniserede bogstaveligt talt alle kontinenter. Tilfældighed? Svært.

Andet Mærke: "De vil eje deres fjenders porte" (1. Mose 22:17). Hvilke folk har kontrolleret Gibraltar, Suez, Singapore, Kappet, Panama-kanalen — bogstaveligt talt alle de strategiske " porte" til verdenshandelen? Portugiserne, spanjolerne, hollænderne, englænderne, franskmændene. Jeg ser ikke noget kazar-jødisk imperium på denne liste, gør jeg?

Tredje Mærke: "I ti vil alle jordens nationer blive velsignet" (1. Mose 22:18). Hvilken civilisation bragte hospitaler, skoler, universiteter, jernbaner, medicinsk teknologi, retfærdige retssystemer til verdens fire hjørner? Den europæiske kristne civilisation. Hvilket andet folk spredte Skrifterne, oversat til tusindvis af sprog, over hele kloden? De europæiske missionærer.

Når vi fortsætter med denne analyse, profeterede Fjerde Mærke: "Det vil være en nation og en forsamling af nationer" (1 Mosebog 35:11). Dette beskriver perfekt det britiske monarki og Commonwealth — en moderland (England) omgivet af en forsamling af nationer (Canada, Australien, New Zealand osv.). Men vi kan også anvende dette på de gamle iberiske metropoler: Portugal som moderland og Brasilien, Angola, Mozambique som en forsamling af lusofone nationer; Spanien og den spanske Amerikas vasal.

Femte Mærke: "Din efterkommere vil besidde dine fjenders land" (1 Mosebog 24:60). De europæiske koloniale imperier opfyldte bogstaveligt talt dette til punkt og prikke. Og bemærk venligst: jeg er ikke her for at lave apologier for moderne kolonialisme, der er forurenet af degenererede frimurer- og handelsideologier. Jeg henviser til den oprindelige civilisatoriske drivkraft, da Arvingerne af Løftet bar Kristi Kors og den guddommelige Lov til verdens ender.

Linguística Ikke Løgn: Hebraisk, Keltisk og Portugisisk

Når vi ændrer fokus til det lingvistiske område, er lighederne mellem det hebraiske sprog, de keltiske sprog og endda det arkaiske portugisisk alt for talrige til at være tilfældigheder. Forskere som Reverend A.B. Grimaldi (19. århundrede) har katalogiseret hundreder af galiciske og portugisiske ord med direkte hebraiske rødder.

Eksempler? "Egetræ" (fra hebraisk "qarwa", der betyder "styrke"); "Eirado" (fra hebraisk " ezrat", plads eller gård); "Saudade" (unikt, uforklarligt koncept på andre sprog, men relateret til " shalom" og den guddommelige nostalgi ved adskillelsen fra Skaberen). Selve den grammatiske struktur af portugisisk, med sine komplekse verbformer og brug af proklitiske partikler, afspejler karakteristika fra hebraisk, som ikke findes i de virkelig latinske sprog som italiensk.

Aliás, isto forklarer hvorfor latim aldrig helt udryddede de iberiske sprogsubstrater. Det var ikke blot et spørgsmål om "kulture modstand" — det var det faktum, at Ibererne talte dialekter afledt af østlige migrationer før selve ankomsten af Rom! Latim var højst et overfladisk lag over meget ældre og dybere sproglige strukturer.

Kapitel V: A Grande Substituição — Hvordan de Usurpede Løfterne

Når vi vender tilbage til den historiske kronologi, er det imperativt at forstå den nøjagtige mekanisme, hvormed afkommet

af Samael formåede at udføre den største identitetsrøveri i Historien. Denne proces var ikke pludselig, men gradvis og omhyggeligt planlagt over århundreder.

Fase Et: Infiltration (70 e.Kr. - 700 e.Kr.). Efter ødelæggelsen af Jerusalem af romerne i 70 e.Kr. spredte resterne af Satans Synagoge — dem som Kristus havde fordømt — sig over det middelhavsområde. De bragte ikke patriarkernes tro med sig, men derimod det pharisaiske talmudisme, et system af menneskelige traditioner, der ophævede de guddommelige bud (Markus 7:13). Disse etablerede lukkede samfund, der primært dedikerede sig til handel og rentenydelse, aktiviteter der var forbudt for kristne.

Fase To: Khazar Conversion (740 e.Kr. - 965 e.Kr.). Som nævnt tidligere, adopterede den khazariske elite talmudismen, hvilket eksponentielt forøgede antallet af tilhængere af denne falske religion. Men, og dette er afgørende, de adopterede også fortællingen om at være "det udvalgte folk", på trods af at ingen af dem havde en dråbe semitisk blod i årerne. Det var som o m en gruppe mongoler pludselig erklærede sig selv for "faraoer i Egypten" og forventede, at verden ville sluge påstanden.

Fase Tre: Falsifikation af dokumenter (1000 e.Kr. - 1500 e.Kr.). I Middelalderen dedikerede de talmudiske skrivere sig febrilsk til at omskrive historien. De producerede genealogier; ctíer, interpolerede antikke tekster, og vigtigst af alt, begyndte de at sprede rygterne om, at de var direkte efterkommere af Judah og Benjamin. Samtidig, gennem den stigende kontrol over handelsruterne og det embryoniske banksystem, opnåede de økonomisk magt.

Fase Fire: Den Masonic Alliance (1650 e.Kr. - 1850 e.Kr.). Da de indså, at de aldrig ville dominere med magt Tsica (de var numerisk underlegne og militært svage), dannede Samaels afkom en alliance med forræderiske elementer fra den europæiske aristokrati gennem frimureriet. Disse venale gentier, forført af løfter om magt og rigdom, blev "shabbes goyim" — bogstaveligt talt gentier, der tjener jødiske interesser. De "liberale" revolutioner, der fejede gennem Europa, blev alle finansieret og orkestreret af denne profane alliance.

Fase Fem: Triumph of Propaganda (1850 e.Kr. - Nutid). Med kontrol over pressen, uddannelsessystemet, biografen og nu de sociale medier, blev inversionen fuldendt. De lærte de europæiske børn, at de var "efterkommere af aber" (darwinisme), at deres historie var " undertrykkende kolonialisme" (kulturel marxisme), og at de sande skurke i Historien var... dem selv! Samtidig hævede de narrativet om "Holocaust" til en uomtvistelig religiøs dogme, hvilket beskyttede dem mod enhver kritik eller seriøs historisk undersøgelse.

Ved at udvikle denne analyse repræsenterer det zionistiske projekt kulminationen af denne multisekulære fars. Theodor Herzl og hans tilhængere, i slutningen af det 19. århundrede, havde modet til at kræve Palæstina som "forfædres land" for et folk, der aldrig havde sat sine fødder der! Khazarerne, husk, kom fra de asiatiske stepper, tusinder af kilometer fra Det Hellige Land.

Men gennem politisk manipulation (Balfour-erklæringen fra 1917, udvundet af et britisk imperium, der allerede var infiltreret), finansiel afpresning og ren og skær terrorisme (bander som Irgun og Stern Gang) lykkedes det dem at etablere deres stat i 1948. Og hvem betalte prisen? De ægte semitiske indbyggere i regionen — palæstinenserne, ironisk nok mere nært beslægtet genetisk med de antikke hebræere end nogen ashkenazi fra Warszawa eller Kiev nogensinde vil være!

Moderne sionisme er ikke andet end kazarsk-talmudisk kolonialisme forklædt som "religiøs tilbagevenden". Det er lige så autentisk som en 15 dollars-seddel. Men ve den, der vover at påpege denne sandhed! Han vil straks blive korsfæstet i medierne, miste sit job og blive draget for retten under anklager om "anti-semitisme" (et orwelliansk udtryk, da de ægte semitter er palæstinenserne, som de undertrykker).

Kapitel VI: Portugal — Det Glemte Kongerige af Arvingerne af Løftet

Når vi specifikt vender tilbage til det lusitanske spørgsmål, som fortjener detaljeret opmærksomhed, da det ofte ignoreres af de kortsynede anglo-israelitter, repræsenterer Portugal et særligt fascinerende tilfælde af en nation dannet af Arvingerne af Løftet.

Grundlæggelsen af Kongeriget Portugal i 1139 var ikke en tilfældig geopolitisk hændelse. D. Afonso Henriques, ved at besejre maurerne i Slaget ved Ourique, modtog — ifølge traditionen, som de "moderne historikere" forkaster som "legende" — en vision af Kristus, der lovede ham sejr og etablering af et særligt kongerige, dedikeret til udbredelsen af Troen. De fem sår af Kristus på det nationale våbenskjold er ikke blot dekorativ heraldik; de er et vidnesbyrd om en guddommelig mission.

Edi;cando om dette åndelige fundament blev Portugal, i løbet af århundrede XV og XVI, den globale leder inden for udforskning, opdagelse og kristtienization. Det var portugisiske navigatører — Arvingerne af Løftet med havsalt i årene — der rundede Gods Håb Kap, opdagede den

maritime rute til Indien, nåede Japan, Brasilien, og circumnavigerede kloden. De bragte Kristi Kors til lande, hvor frelserens navn aldrig før var blevet udtalt.

Sammenlign dette med den civilisatoriske bidrag fra Samaels afkom. Hvad opdagede de? Nye former for rentenydelse. Hvad udforskede de? De menneskelige laster gennem kontrol af værtshuse, bordeller og senere Hollywood og den pornografiske industri. Hvad byggede de? Intet — de parasiterede kun samfund bygget af andre.

Den Portugisiske Inquisition: Forsvar eller Undertrykkelse?

Naturligvis vil modstanderne straks springe frem med råb om "Inquisition! Inquisition!" — som om denne institution var det onde personificeret. Tillad mig så at sprede nogle skyer af propaganda, der skygger for dette emne.

Den Portugisiske Inquisition, etableret i 1536, opstod ikke ex nihilo som en sadistisk øvelse for religiøse fanatikere (selvom jeg anerkender, at der har været misbrug, som i enhver menneskelig institution). Den opstod som et nødvendigt svar på et reelt problem: den massive infiltrering af kristne nye — jøder konverteret tvangs- eller frivilligt — som hemmeligt opretholdt talmudiske praksisser, mens de besatte positioner af økonomisk og politisk magt.

Disse kriptojøder, kaldet "marranos", repræsenterede en femte kolonne inden for kongeriget. De bekendte offentligt kristendom, mens de hemmeligt gjorde nar ad sakramenterne, bespottede Kristus og opretholdt loyalitet over for Satans Synagoge. Inquisitionen fungerede derfor som et nationalt immunsystem, der identificerede og neutraliserede subversive elementer.

Ja, der var overgreb. Ja, uskyldige blev lejlighedsvis fanget i nettet. Men at dømme Inquisitionen efter standarderne fra det 21. århundrede er et barnligt anachronisme. Alle samfund forsvarer sig mod eksistentielle trusler — spørgsmålet er blot, hvilke metoder de anser for legitime i hver epoke. Og bemærk venligst: mens Inquisitionen måske henrettede 2.000 mennesker på tre århundreder, dræbte de ateistiske regimer i det 20. århundrede (kommunisme, nazisme), finansieret og ideologisk inspireret af... gæt hvem... 100 millioner på få årtier.

Jordskælv i 1755: Castigo Divino eller Konspiration?

Fremad i kronikken portugisiskologi, vi når til et katastrofalt event, der ændrede alt uigenkaldeligt

nationens tiskæbne: jordskælvet i Lissabon den 1. november 1755. Den officielle fortælling præsenterer det som en naturkatastrofe, punktum. Men er det så enkelt?

Overvej timing: præcist på Allehelgensdag, da kirkerne var fyldt med ;éis. Præcist da Portugal stadig var den rigeste katolske magt i Europa, med brasiliansk guld der finansierede en guldalder af kulturel og religiøs rigdom. Præcist da jesuitterne (før deres senere infiltrering og korruption) havde en enorm indflydelse ved hoffet.

Jeg foreslår ikke, at jordskælvet blev forårsaget direkte af skjulte kræfter — jeg er ikke lunatic. Men den måde, det blev udnyttet på, var bestemt det. Marquês de Pombal, en notorisk frimurer med dybe forbindelser til de internationale konspirationsnetværk, brugte katastrofen som påskud til at knuse Kirkens indflydelse, udvise jesuitterne (1759), og modernisere Portugal efter oplysningstidens linjer. Med andre ord, undergrave det.

Det brasilianske guld, i stedet for at genopbygge en katolsk og traditionel Lissabon, flød stadigt mere til engelske og hollandske bankfolk (gæt deres religion...). Portugal, udtømt og traumatiseret, har aldrig ægte genvundet sin status som en førsteklasses magt. Tilfældighed? For dem der tror på tilfældigheder, har jeg broer at sælge.

Kapitel VII: Tragedie i 1910 — Regicid og den Masoniske Republik

Når vi bevæger os ind i begyndelsen af det 20. århundrede, står vi over for det mest ødelæggende angreb på Portugal som nation af Arvingerne af Løftet: indførelsen af republikken i 1910.

Processen begyndte faktisk med mordet på kongen i 1908. D. Carlos I og den kronprins D. Luís Filipe blev dræbt i fuld offentlighed på Praça do Comércio i Lissabon af masoniske republikanere. Dette mord på en salvet konge var ikke udført af "patriotiske idealister", som den republikanske propaganda gerne vil fremstille, men af terrorister i løn fra de internationale frimurerloge.

Kongen D. Carlos, en kultiveret og velmenende mand, ti havde den fejl (i konspirationens øjne) at være alt for katolsk og utilstrækkeligt "progressiv". Endnu værre, han var uvidende om de internationale finansieringer og forsøgte at holde Portugal uafhængigt af det anglo-franske kredsløb, der blev kontrolleret af den jødiske-frimureriske finans. Derfor blev han dømt til døden. Så simpelt er det.

Efter regicidet forsøgte den unge D. Manuel II — stakkels, kun 19 år gammel — at bevare monarkiet, men han var omringet af forrædere i alle ministerier. Revolutionen den 5. oktober 1910 var et paladsgreb såvel som en folkelig opstand. Søfolkene, der "revolterede" på Rotunda, var blevet indoktrineret i logerne; de politikere, der proklamerede republikken, var uden undtagelse frimurere af høje grader.

Republikken af Elendighed og Forfølgelse

Som en konsekvens, og forudsigeligt, viste Den Første Portugisiske Republik (1910-1926) sig at være en absolut katastrofe. På blot 16 år havde Portugal 45 forskellige regeringer — en vals af inkompetente, korrupte og fanatiske antiklerikaler, der næsten ødelagde nationen.

Den religiøse forfølgelse var øjeblikkelig og brutal. Religiøse ordener blev fordrevet, ejendom konfiskeret, præster og nonner blev bogstaveligt talt tævet på gaderne af republikanske mobber. Kirker blev omdannet til lagre eller efterladt i ruiner. Katolsk undervisning blev forbudt. Alt dette i navnet "frihed" og "fremgang" — frimureriske kodeord for ødelæggelse af den traditionelle kristne orden.

Økonomisk var det en katastrofe. Den offentlige gæld eksploderede, inflationen løb løbsk, den politiske ustabilitet skræmte investeringer væk. Det portugisiske folk, som under monarkiet havde oplevet århundreder med relativ fred og velstand (med op- og nedture, naturligvis), blev kastet ud i kaos. Men selvfølgelig levede de store frimureriske mestre fra logerne i Lissabon og Porto komfortabelt, med forbindelser til de internationale kapitaler, der sugede landet som igler.

Salazar: O Restaurador Imperfeito

Fra dette kaos opstod António de Oliveira Salazar i 1928, kaldt af general Carmona for at reorganisere finanserne og senere for at lede landet. Salazar er en kontroversiel figur, det må jeg erkende, men enhver ærlig analyse må anerkende: han reddede Portugal fra den republikanske anarki.

Han etablerede Novo Stat baseret på traditionelle katolske principper, disciplin, social orden. Det var ikke en monarki — desværre var han for tímodig eller pragmatisk til at genoprette den legitime konge — men det var det bedste muligt under omstændighederne. Han fjernede frimurere fra magten, genoprettede en vis værdighed til Kirken, balancerede budgettet og holdt Portugal uden for Anden Verdenskrig (og reddede os fra ødelæggelse).

Mas Salazar tihadde begrænsninger. Han var økonom og teknokrat, ikke en visionær monarkist. Han forstod ikke fuldt ud den åndelige dimension af den portugisiske mission som landet for Arvingerne af Løftet. Han forsøgte at bevare imperiet, ja, men af økonomiske og geopolitiske årsager, ikke af bevidsthed om den hellige civilisatoriske mission.

Alligevel, under sin regering (1932-1968) oplevede Portugal stabilitet, moderat men reel økonomisk vækst, og bevarede de traditionelle værdier. Sammenlign dette med demokratiet efter 1974, domineret af socialister og socialdemokrater (to ansigtter af samme frimureriske mønt), hvor gælden eksploderede, fødselsraten kollapsede, den ukontrollerede indvandring ændrede demografien, og kulturen degenererede til materialistisk hedonisme.

Kapitel VIII: Spanien — Søster i Løftet og i Tragedien

Vi kan ikke diskutere Iberien af Arvingerne af Løftet uden at tage Spanien op, tvillingesøster til Portugal i den stammearv. Den romerske Hispania var i virkeligheden et enhedsområde beboet af forskellige stammer af efterkommere fra de kaukasiske migrerende folk. Opdelingen i forskellige kongeriger var en middelalderlig udvikling, men den fælles oprindelse forbliver.

Spanien, ligesom Portugal, havde sin gyldne æra i løbet af det 15.-17. århundrede. Reconquista, der kulminerede i 1492 med erobringen af Granada, var ikke blot en territorial konflikt mellem kristne og maurere. Det var en genopretning af Arvingernes af Løftet suverænitet over de lande, der tilhørte dem ved guddommelig ret, men som midlertidigt var blevet besat af islamiske indtrængere.

Fernando og Isabel, de katolske konger, forstod dette instintiamente. Derfor udviste de ikke kun de militære maurerne, men også jøderne i 1492 — idet de anerkendte, at disse to befolkninger (maurere og jøder) havde samarbejdet i århundreder om den økonomiske udnyttelse og den kulturelle undergravning af det kristne Iberien. Igen maler de "moderne historikere" dette som " fanatisk intolerance", men det var i virkeligheden en legitim national forsvar.

Det spanske imperium: Mission Evangélica

Det spanske koloniale imperium, vastíssimo og ekstraordinært, var den profetiske opfyldelse af de abrahamiske løfter i kontinentalt omfang. Erobrere som Cortés og Pizarro var ikke blot grådige eventyrere (selvom grådighed ikke manglede — de var mænd, ikke hellige). De var Arvingerne af Løftet, der ubevidst måske, opfyldte det guddommelige mandat om at eje deres fjenders land og bringe den Højeste viden til jordens hjørner.

De franciskanske missioner i Californien, de jesuitiske reduktioner i Paraguay, universiteterne etableret i Lima og Mexico årtier før grundlæggelsen af Harvard — alt dette vidner om en civilisation i guddommelig mission. Millioner af amerindere blev baptizteret, alfabetiseret, civiliseret. Ja, der var misbrug — hvilken menneskelig erobring har ikke sådanne? Men den samlede balance er ubestridelig positiv.

Sammenlign igen med bidragene fra Samaels afkom. Mens spanjolerne byggede katedraler i Lima, Manila og San Agostinho, hvad gjorde talmudisterne? De finansierede slavehandelen (domineret af jødiske hollandske og kryptojødiske portugisiske handelsmænd), fremmede umoral, og undergravede regeringer. Der er en grund til, at de blev successivt udvist fra Spa nien (1492), Portugal (1497), England (1290, genoptaget i 1656 af Cromwell, frimurer), Frankrig (flere gange), og praktisk talt alle europæiske nationer.

Den Spanske Borgerkrig: Preludium til Åbenbaringen

Når vi bevæger os ind i det 20. århundrede, repræsenterer Den Spanske Borgerkrig (1936-1939) et mikrokosmos af den større åndelige krig mellem Arvingerne af Løftet og Adversarens kræfter. Det var i kke blot en konflikt mellem "fascister og demokrater", som den venstreorienterede propaganda forenkler.

Det var krig mellem det traditionelle katolske Spanien (Francos nationalister) og de kombinerede styrker af marxisme, frimureri, anarkisme og international jødedom (republikkerne). De grusomheder, der blev begået af republikanerne mod præster, nonner og katolske civile, var af ubegribelig brutalitet: tusindvis af eklisiastiske personer blev myrdet, kirker blev profanerede, nonner blev voldtaget og brændt levende. De internationale medier, kontrolleret af... gæt hvad... tav om disse rædsler, mens de malede Franco som et monster.

Franco, med alle sine fejl (han var militær, ikke monark; han var falangist, ikke restaurationsmand), reddede Spanien fra at blive en sovjetisk satellit. Han genoprettede Kirken til fremtrædende status, opretholdt den traditionelle orden og bevarede Spanien gennem Anden Verdenskrig og Den Kolde Krig. Derfor bliver han selvfølgelig stadig dæmoniseret af venstreorienterede historikere og de mediemæssige lakajer af den internationale konspiration.

Kapitel IX: Frankrig — Den Faldne Førstefødte

Når vi udvider perspektivet til Frankrig, støder vi på en endnu dybere tragedie. Frankrig var

kendt som "Den primære datter af kirken", døbt med Clovis i 496 e.Kr., landet for Franskmændene (en germansk stamme, der stammer fra Arvingerne af Løftet). I århundreder var det franske monarki den fremtrædende beskytter af Kristendommen.

Men Franske Revolution i 1789 ændrede alt. Det var det første fuldstændige og eksplicitte triumf for de frimurerisk-jødiske kræfter over en stor kristen monarki. Kong Ludvig XVI — en from mand, velmenende, om end politisk inept — blev halshugget i et ritual, der bevidst parodierede Kristus' korsfæstelse. Dronning Marie Antoinette led en lignende skæbne. Guillotinen udgød blodet af titusinder.

Kirkerne blev plyndret, profanerede, omdannet til "Templerne af Fornuft". En prostitueret blev kronet i Notre-Dame som "Fornuftens Gudinde". Den kristne kalender blev afskaffet og erstattet af en revolutionær. Præster, der nægtede at sværge troskab til den revolutionære stat, blev massakreret i tusindvis. Det var, bogstaveligt talt, en forløber for bolchevismen i 1917.

Revolutionens arkitekter

Og hvem orkestrerede alt dette? De jakobinske klubber, kontrolleret af frimurere. Og finansierne? Jødiske bankfolk som Peixotto og andre, der havde akkumulere enorm rigdom gennem usura og spekulation. Ideologerne? "Oplysningsfilosoffer", mange af dem frimurere, nogle af dem jøder, alle dødelige fjender af den traditionelle kristne orden.

Robespierre, Danton, Marat — disse navne fejres som "revolutionære helte" i skolebøgerne. I virkeligheden var de blodige terrorister, fanatiske ateister, redskaber for de sataniske kræfter. Terrorperioden (1793-1794) var en prøve til de sovjetiske gulager og nazistiske udryddelseslejre — begge regimer, bemærk, var tungt infiltreret og finansieret af i nternationale jødiske interesser.

Napoleon Bonaparte, der fremkom fra det revolutionære kaos, genoprettede en vis orden og i ndgik endda en konkordatsaftale med Paven. Men han spredte også de "idealer", der var revolutionære — sekulariseret civillov, undertrykkelse af kirkelige privilegier, jødisk emancipation — over hele Europa gennem sine erobringer. Han var samtidig både produkt og propagator af den frimureriske undergravning.

Kapitel X: De Britiske Øer — Efraim og Manasse

Vi er endelig nået til det område, der er mest velkendt for studerende af Anglo-Israelisme: Storbritannien. Identifikationen af England og relaterede lande med stammerne af Efraim (England) og Manasse (USA) er grundigt dokumenteret i værker af forskere som Edward Hine, J.H. Allen og Herbert W. Armstrong.

Profetisk ville England blive "en forsamling af nationer" (1 Mose 48:19) — præcis hvad det britiske Commonwealth kom til at være. Manasse ville blive "en stor enkelt nation" (1 Mose 48:19) — USA. Begge opfyldte løfterne om territorial ekspansion, dominans over havene, samt uovertrufne landbrugs- og mineralvelsignelser.

Men selv her, i de lande hvor Arvingerne af Løftet mere bevidst blev identificeret, var inddragelsen af Samaels afkom uundgåelig. Genoptaget i England i 1656 af Oliver Cromwell (som bekvemt havde halshugget Kong Charles I — endnu et rituelt regicid), konsoliderede jøderne hurtigt kontrol over det britiske finanssystem.

Bank of England: Oprindelse til finansiel slaveri

I 1694 blev Bank of England grundlagt, en privat institution kontrolleret af finansfolk, som inkluderede fremtrædende jøder. Denne bank fik den ekstraordinære privilegium at udstede nationens valuta — i det væsentlige at skabe penge ud af ingenting og låne dem til regeringen med renter. Dette var oprindelsen til det moderne system af suveræn gæld, der nu gør næsten alle nationer til slaver.

Da denne præcedens er etableret, blev modellen eksporteret: Bank of France, Den amerikanske centralbank (1913), centralbanker overalt. Alle opererer efter det samme princip: et kartel af private bankfolk (uforholdsmæssigt jøder) kontrollerer pengemængden og låner til regeringen med renter, hvilket skaber en evig gæld, der ikke kan betales. Det er usura hævet til national skala — præcis hvad de traditionelle kristne love forbød.

Rothschild-familien eksemplificerer perfekt dette system. Mayer Amschel Rothschild, etableret i Frankfurt, sendte sine fem sønner til europæiske hovedstæder, hvor de grundlagde banker, der finansierede alle sider i alle konflikter i det 19. århundrede. De opbyggede kolossale formuer gennem insiderinformation (berømt, Nathan Rothschild ved Slaget ved Waterloo) og manipulation af markederne.

Den industrielle og sociale undergravning

Parallelt med den finansielle kontrol blev den Industrielle Revolution — i sig selv en positiv udvikling inden for teknologi — afledt mod hjerterløs kapitalisme og efterfølgende revolutionært socialisme. Begge ideologier, tilsyneladende modsatrettede, konvergerer i ødelæggelsen af den traditionelle orden.

Det liberal-manchesterianske kapitalisme har reduceret arbejderen til en vare, ødelagt traditionelle samfundsstrukturer og atomiseret samfundet. Karl Marx (jøde), støttet af Friedrich Engels (kapitalist), formulerede kommunismen som angiveligt en "respons" — men en respons, der i virkeligheden var endnu mere destruktiv, idet den erstattede økonomisk herredømme med totalitært statsligt herredømme.

Begge systemer — usurisk kapitalisme og ateistisk kommunisme — tjener interesserne hos Samaels afkom. Det ene koncentrerer rigdom i sine hænder gennem finansiel manipulation; det andet fremmer permanent revolution, ødelægger nationer, kirker og familier. De er dialektisk tese og antitese, men syntesen tjener altid den samme herre.

Kapitel XI: Amerika — Manasse afvigende

USA, identificeret med Manasse, blev født med enormt potentiale. Grundlagt i høj grad af protestanter (mange af dem puritanere, der bevidst så sig selv som det nye Israel), etablerede de en forfatningsmæssig republik baseret på bibelsk informerede principper.

Men selv fra begyndelsen var frøene til undergravningen plantet. Founding Fathers inkluderede fremtrædende frimurere (Washington, Franklin, Jefferson), selvom det skal erkendes, at den tidlige amerikanske frimureri var mindre korrumperet end den europæiske. Alligevel afslører den frimureriske symbolik på det store amerikanske segl (pyramide med det omni-seende øje, "Novus Ordo Seclorum") de skjulte indflydelser fra vuggen.

I løbet af 19. århundrede udvidede Amerika sig spektakulært mod vest — og opfyldte profetien om, at Manasse ville eje store landområder. Landbrug, industri og mineralressourcer var uovertrufne. De blev verdens kornkammer, verdens fabrik og kilden til teknologisk innovation. Alt dette vidner om den guddommelige velsignelse over efterkommere af Josef gennem Manasse.

Den finansielle infiltrering i Amerika

Men i 1913, et skæbnesvangert år, skete der to katastrofale udviklinger: grundlæggelsen af Federal Reserve og indførelsen af den føderale indkomstskat. Begge blev fremmet af købte kongresmedlemmer og senatorer finansieret af bankfolk fra Wall Street — Kuhn, Loeb & Co. (jøder), J.P. Morgan (forbundet med Rothschild) og andre fra den finansielle kabbala.

Den Føderale Reserve, på trods af det misvisende navn, er ikke federal (det er et privat kartel) og har heller ikke reserver (det skaber bogføringspenge). Det er Bank of England transplanteret til amerikansk jord. Siden sin grundlæggelse har dollaren mistet mere end 95% af sin købekraft — en massiv overførsel af rigdom fra det amerikanske folk til den bankmæssige elite.

Samtidig har verdenskrigene i det 20. århundrede — begge i høj grad orkestreret af hemmelig diplomati og international finansiering — drænet blod og skatte fra nationerne i Arvingerne af Løftet. Tyskere mod englændere, franskmænd mod tyskere, amerikanere mod tyskere — med andre ord, blodbrødre (alle spredte stammer) der massakrerer hinanden, mens de internationale finansiere tjener obscænt.

Kapitel XII: De To Verdenskrige — Fratricid i Masse

Ved at uddybe denne analyse var Første Verdenskrig (1914-1918) en unødvendig katastrofe og kunstigt forlænget. Mordet på Archduke Franz Ferdinand var en påskud, ikke en årsag. De sande årsager var imperialistiske rivaliseringer næret af sensationspressen (kontrolleret af...), voksende nationale gæld, der krævede "løsning" gennem krig, og diplomatiske intriger fra de hemmelige selskaber.

Unge tyskere, englændere, franskmænd, russere — alle efterkommere af Arvingerne af Løftet — blev sendt til mudrede skyttegrave, hvor de dræbte hinanden med maskingeværer, giftgas og artilleri. Mere end 17 millioner døde, millioner af sårede. I mellemtiden finansierede internationale bankfolk alle sider og opsamlede stratosfæriske profitter.

Balfour-erklæringen (1917), der lovede Palæstina til sionisterne i bytte for jødisk støtte til at bringe Amerika ind i krigen på Englands side, var en monumental forræderi mod britiske interesser. England, udmattet og forgældet, gav afkald på territorium, som ikke tilhørte dem, for at behage en international sammensværgelse. Resultatet? Den nuværende sionistiske stat Israel, etableret i 1948 gennem terrorisme og etnisk udrensning.

Anden Verdenskrig: Mere Kompliceret og Mørk

Anden Verdenskrig (1939-1945) er stadig mere kontroversiel og tilsløret af propaganda. Den officielle fortælling — Hitler som det absolutte onde, Allierede som rene helte — er en grotesk forenkling, der tjener specifikke interesser.

Jeg er ikke her for at forsvare Nazi-partiet, som tihavde sine egne patologier og farlige afvigelser. Men den absolutte demonisering af Hitler, mens de sammenlignelige eller værre forbrydelser begået af Stalin bliver minimeret, afslører klart, hvem der kontrollerer fortællingen. Stalin dræbte flere mennesker (estimaterne spænder fra 20 til 60 millioner), inklusive millioner af kristne ortodokse, men Hollywood har produceret hvor mange film om Holodomor? Ingen.

Det sovjetiske regime, fra Lenin til Stalin, var uforholdsmæssigt domineret af jøder i de øverste lag — et faktum der er bredt dokumenteret, men tabu at nævne. CHEKA, den hemmelige politi ansvarlig for ubeskrivelig terror, var 80% jødisk i ledelsen. Trotsky (Bronstein), Zinoviev (Apfelbaum), Kamenev (Rosenfeld), Yagoda (ansvarlig for millioner af dødsfald) — alle jøder. Tilfældighed? Umuligt at fastslå.

Hitler, uanset hvilke fejl han havde (og der var mange), identificerede korrekt den jødiske indflydelse i bolchevismen og den finansielle kontrol. Hans svar — ekstrem racenationalisme — var en tragisk fejl, der førte til den fratricidale krig mellem europæiske nationer (alle stammer af Arvingerne af Løftet), hvilket permanent svækkede den europæiske kristne civilisation til fordel for... gæt hvem.

Holocaust: Ubestridelig Religionsdogme

Fortællingen om Holocaust, omdannet til en civil religion, hvis spørgsmål er kri minaliseret i flere europæiske nationer, tjener flere formål for Samaels afkom:

Beskyttelse mod kritik: Enhver kritik af jødiske politikker eller handlinger bliver straks tavs med anklager om "antisemitisme", der påkalder spøgelserne fra Auschwitz.

Justi;kation af sionismen: Den påståede lidelse (og der har bestemt været reel lidelse, selvo m tal og metoder er legitimt tvivlsomme) justi;kater oprettelsen af Israel og alle dens efterfølgende grusomheder mod palæstinensere.

Finansiel udpresning: Tyskland har betalt og fortsætter med at betale milliarder i " erstatninger". Schweiziske banker er blevet chikaneret. Forsikringsselskaber er blevet udpresset. Museer er blevet tvunget til at returnere kunst. Alt i navnet af begivenheder fra for 80 år siden.

Social engineering: Skylden, der er indoktrineret hos europæerne for "den største forbrydelse i Historien", letter den nuværende demografiske erstatning gennem masseindvandring — hvordan kan europæere, der er "racister", som begik Holocaust, nu kræve at bevare deres nationer?

Jeg benægter ikke, at jøder led under krigen — alle folk led i denne fratricide katastrofe. Men helliggørelsen af denne særlige lidelse, som hæver den over alle andre menneskelige tragedier, og kriminaliseringen af seriøs historisk forskning om specifikke detaljer, de monstrerer klart, at dette ikke er historie, men propaganda med nutidige politiske formål.

Kapitel XIII: Den genetiske sammensværgelse — DNA og Biologisk sandhed

Når vi skifter til moderne videnskabelige beviser, giver genetikken ekstraordinær bekræftelse af teorierne om Anglo-Iberisk Israelisme — selvom genetikerne omhyggeligt undgår at drage de åbenlyse konklusioner.

Studier af haplogrupper af Y-kromosomet og mitokondrialt DNA viser, at europæiske befolkninger (især i nord og vest) deler genetiske markører, der sporer kaukasiske rødder og fra stepperne — præcis hvad vi ville forvente fra de stammemigreringer, der fandt sted gennem Kaukasus-regionen.

I kontrast afslører genetiske studier om ashkenazi jøder (som udgør 80-90% af den jødiske verdensbefolkning) primært kazarsk/turkisk-mongolsk oprindelse, med en vis blanding af middeløstligt DNA som resultat af århundreders ægteskaber med sefardiske og mizrahi jøder. En undersøgelse af Eran Elhaik (2012) ved Johns Hopkins Universitet konkluderede eksplicit, at ashkenazi jøder har kaukasisk (kazarsk) oprindelse, ikke levantinsk.

Selvfølgelig blev denne undersøgelse voldsomt angrebet af det akademiske etablissement. Eran Elhaik, på trods af at han selv er jøde, blev anmeldt, og hans arbejde blev marginaliseret. Hvorfor? Fordi det ødelægger narrativet

grundlæggende for sionismen: påstanden om "tilbagevenden" til det forfædres land. Hvis ashkenazim stammer fra Kazarien, har de ingen historisk påstand til Palæstina. Hele retfærdiggørelsen for Israel kollapser.

Europæisk Diversitet: Forskellige Stammer, Fælles Afstamning

Derudover afspejler den genetiske diversitet inden for Europa — med forskellige mønstre i Den Iberiske Halvø, De Britiske Øer, Skandinavien, Østeuropa — præcist, hvad vi ville forvente af forskellige stammer (de tolv stammer af Israel), der etablerer sig i forskellige regioner og udvikler let forskellige karakteristika gennem århundreders adskillelse.

Haplogruppe R1b, dominerende i Vesteuropa (især Irland, Skotland, Wales, Spanien, Portugal, Frankrig), kan spores tilbage til migrationer fra Sorte Hav/Kaukasus-regionen. Haplogruppe I1, dominerende i Skandinavien, har en lignende oprindelse. R1a, der er fremtrædende i Østeuropa og Rusland, også.

Dette er ikke en tilfældighed. Det er præcist det mønster, som migrationerne af de spredte sta mmer ville producere. Og bemærk: disse markører er stort set fraværende i moderne jødiske populationer — mere bevis på, at nutidige jøder ikke nedstammer fra de gamle hebræere.

Kapitel XIV: Teologien om Substitution — At vende sandheden om

Samaels afkom og deres eklisiastiske lakajer (forrædere inden for kirkerne selv) fremmer to komplementære heresier for at skjule den tribale sandhed:

Heresie Et: Teologi om Substitution "Klassisk" — Dette er det våben, som Kirken har substitueret Israel med, at de tyske løfter til Abraham og efterkommere er blevet "åndeliggjort", og at der ikke længere er betydning i racial eller tribal identitet. Bekvemt, ikke? Så de sande Arvinger af Løftet holdes i uvidenhed om deres identitet og arv.

Heresie To: Christian Zionisme — I den modsatte ende hævder denne heresi (stærkt promoveret af amerikanske evangelikale; finansieret af sionistiske lobbyer), at de moderne jøder er Israel, og at vi blindt skal støtte alt, hvad staten Israel gør, og at at stille spørgsmålstegn ved dette er at "forbanne" Israel og bringe forbandelse over os selv (forvrængende 1 Mosebog 12:3).

Begge heresier tjener det samme formål: at forhindre de sande Arvingerne af Løftet i at anerkende deres identitet. Den første nægter, at tribal identitet betyder noget; den anden tilskriver denne identitet til impostorer. Strålende, i en slags djævelsk perversion.

Den bibels sandhed er klar: løfterne til Abraham var både jordiske og åndelige, himmelske. Gud lovede en utallige efterkommere — opfyldt i de hundrede millioner europæiske kristne. Han lovede territorial herredømme — opfyldt i de koloniale imperier. Han lovede, at alle nationer ville blive velsignet gennem Abrahams efterkommere — opfyldt i udbredelsen af Kristi evangelium af de europæiske missionærer.

Kristus: Judahs Løve

I centrum af det hele står Kristus, Messias, Judahs Løve. Han kom primært "til de fortabte får af Israels hus" (Matthæus 15:24) — ikke til tilhængerne af talmudismen, men til de spredte efterkommere af stammerne, der havde mistet deres identitet.

Kristus fordømte farisæerne som "børn af djævelen" (Johannes 8:44), som "hvidkalkede grave" (Matthæus 23:27), som "slanger" og "slægt af huggorme" (Matthæus 23:33). Det var ikke de sande efterkommere af Judah, der korsfæstede Ham — det var de infiltrerede Kenitter, Satans Synagoge, dem hvis afstamning går tilbage til Kain gennem den profane forening med Kananitterne.

Efter opstandelsen blev Evangeliet bragt af apostlene — Peter til Lille Asien og senere til Rom, Paulus til de samfund, der var spredt over det romerske imperium, Jakob til Spanien, og andre til forskellige regioner. De bragte de gode nyheder til deres egne racemæssige brødre, so m havde glemt arven, men hvis hjerter var forberedte på at modtage budskabet.

Derfor voksede kristendommen eksplosivt blandt de europæiske befolkninger, men blev i vid udstrækning afvist i Mellemøsten. Det var ikke et tilfælde eller et mysterium — europæerne var de sande efterkommere, der genkendte stemmen fra den gode hyrde, mens talmudisterne var børn af en anden far.

Kapitel XV: Det Mørke Nu — Dekadence og Apostasi

Vi er desværre nået til den forfaldne nutid. Nationerne af Arvingerne af Løftet — Portugal, Spanien, Frankrig, Storbritannien, Amerika — befinder sig i en tilstand af avanceret nedbrydning, åndelig apostasi, demografisk selvmord.

Religiøs Apostasih: De traditionelle kristne kirker — Katolsk, Protestant, Ortodoks — er blevet infiltreret og korrumperet. Præster og biskopper fremmer homoseksualitet, feminisme, kulturel marxisme. Det Andet Vatikankoncil (1962-1965) var et frimurerisk kup inden for den Katolske Kirke, der introducerede protestantisert liturgi, universelt økumenisme og åbenhed for " dialog" med de historiske fjender af troen. De protestantiske sekter er endnu værre, idet de ordinerer lesbiske "biskopper" og velsigner "ægteskaber" mellem sodomitter.

Kulturel Degradering: Den europæiske kultur, der har produceret Dante, Shakespeare, Camões, Bach, Michelangelo, bliver substitueret af kulturelt affald promoveret af Hollywood og den musikindustri, der kontrolleres af... gæt engang. Pornografi, gratis vold, groft materialisme, kulten af " degenererede berømtheder". Den høje kultur bliver latterliggjort som "elitistisk"; den populære kultur bliver nedgraderet til den laveste fællesnævner.

Demografisk Substitution: Gennem masseimmigration fra Tredje Verden (fremmet af købte politikere, NGO'er finansieret af Soros og andre, samt EU-politikker pålagt af ikke-valgte bureaukrater), bliver de europæiske befolkninger itinteret substitueret. London er nu mindre end 50% britisk hvid. Paris, Marseille, Bruxelles, Stockholm — alle er drastitisk transformeret. Portugal og Spanien følger samme vej.

Dette er ikke "naturlig evolution" eller "økonomisk migration". Det er en bevidst folkedrab — hvidt folkedrab, substitution af Arvingerne af Løftet med befolkninger, der ikke værdsætter arven, troen eller den civilisatoriske mission. Og hvem fremmer dette? Barbara Lerner Spectre, en svensk jøde, erklærede eksplicit: "Europa har endnu ikke lært at være multikulturelt... Vi, jøderne, vil være i centrum af denne transformation". I det mindste var hun ærlig.

Globalist Agenda: Talmudisk Verdensregering

Det primære mål for den multisekulære konspiration er et enhedsværkende verdensregering — den "Ny Verdensorden", der åbent er proklameret af figurer som George H.W. Bush, Gordon Brown og utallige andre marionetpolitikere. Denne verdensregering vil være en talmudisk teokrati, med Jerusalem som hovedstad, Samaels afkom som den styrende klasse, og de ikke-jødiske som reduceret til slaver (talmudet erklærer eksplicit, at de ikke-jødiske er dyr i menneskelig form, skabt for at tjene jøderne).

De Forenede Nationer, Den Europæiske Union, de internationale finansielle institutioner (IMF, Verdensbanken), de globalistiske NGO'er — alle er de brikker i dette puslespil. Erosion af national suverænitet, fremme af

"universelle værdier" (kode for opløsning af særlige identiteter), "menneskerettigheder" (selektivt pålagt mod europæiske nationer, aldrig mod Israel eller Allierede), " antidiskrimination" (kriminalisering af naturlige præferencer og bevarelse af egen identitet).

Målet er at atomisere menneskeheden i isolerede individer, uden rødder, uden identitet, uden fællesskab — massificerede forbrugere og producenter, der nemt kan kontrolleres. Og på toppen af pyramiden sidder den selvudnævnte elite, "oplyste", der præsiderer over den menneskelige flok, der er berøvet enhver bevidsthed om sin arv som Arvingerne af Løftet.

Kapitel XVI: Vågningssignaler — Modstand Emerger

Men ikke alt er tabt. Vågningssignaler begynder at dukke op. Nationalistiske bevægelser genopstår over hele Europa — hysterisk afvist af medierne som "yderste højre" eller "fascister", men i virkeligheden repræsenterer de et sundt instinkt for selvbevarelse.

Internettet, på trods af den voksende censur, har gjort det muligt at sprede information, som de tidligere generationer aldrig har kunnet få adgang til. Unge, der ikke er forurenet af den intensive propaganda fra boomer-generationerne, stiller spørgsmål ved de officielle narrativer. De undersøger Holocaust, 11. september, den sionistiske indflydelse, mediekontrollen, den finansielle manipulation. Mange konkluderer, at de systematisk er blevet bedraget.

Denne opvågning er præcis det, der skræmmer eliten. Derfor stiger censuren eksponentielt. " Hadefuld tale", "desinformation", "konspirationsteorier" — alle termer, der er blevet våbeniseret for at tavse dissens. Sociale medieplatforme udelukker brugere. Regeringer retsforfølger "kriminelle", hvis eneste forbrydelse var at stille spørgsmålstegn ved officielle dogmer.

Men det er for sent at helt at stoppe det. Geniet er kommet ud af lampen. Millioner ved nu — og millioner flere mistænker — at der er noget fundamentalt galt med den officielle fortælling. De kan endnu ikke artikulere det fuldstændigt, men de føler instinktivt, at de er stjålne arvinger, berøvet deres arv gennem årtusinders bedrag.

Restaureringen: Vejen Tilbage

Vejen tilbage, til restaurering, vil kræve flere grundlæggende transformationer:

1. Åndelig Vækst: Tilbagevenden til den autentiske kristne tro, ikke de fortyndede og korrupte versioner fra de moderne institutionelle kirker. Genopdagelse af Skrifterne, især Det Gamle Testamente korrekt forstået som historien om racen og den nationale pagt, ikke blot som åndelige allegorier.

2. Identitetsgenkendelse: De europæiske folk skal genopdage, hvem de er — Arvingerne af Løftet, tsjikiske efterkommere af patriarkerne, bærere af en guddommelig civilisationsmission. Dette er ikke "racemæssig overlegenhed" i den almindelige betydning; det er anerkendelse af en særlig arv med tilsvarende ansvar.

3. Afvisning af Impostorer: At afsløre og afvise den talmudisk-kazariske svindel. Dette betyder i kke voldsom forfølgelse (som ville være både umoralsk og kontraproduktiv), men snarere fjernelse af deres uforholdsmæssige indflydelse over finans, medier, akademia og regering. Tilbage til love mod usura, restriktioner på udenlandsk kontrol af nationale ressourcer.

4. Monarkisk Genoprettelse: Hvor det er muligt, genoprette legitime monarkier — ikke som ceremonielle figurer, men som inkarnationer af national kontinuitet og guddommeligt ordnet autoritet. Det moderne demokrati har vist sig at være en svindel, let manipulerbar af penge og propaganda.

5. Økonomisk Omstrukturering: Afskaf private centralbanker, tilbagefør til dækkede valutaer, forbyd usura, fremme ejendomsfordeling (fordelingstɪsm), prioritere national økonomi over globalisering.

6. Kulturel Fornyelse: Afvise den degenererede masse kultur, genoplive de store traditioner artɪstɪke, litterære, musikalske fra de kristne europæiske civilisationer. Klassisk uddannelse i stedet for marxistisk indoktrinering.

7. Demografisk Genoprettelse: Pro-natalitets politiker for de natɪve, ophør af immigration fra Tredje Verden, repatriering af uforenelige immigranter. Overlevelsen af Tsica-nationerne i Arvingerne af Løftet afhænger af dette.

Utopisk? Det ser bestemt sådan ud i den nuværende kontekst. Men civilisationer gennemgår cykler. Det romerske imperium kollapsede; den kristne Middelalder opstod. Middelalderen faldt; Renæssancen opstod.

Intet er permanent i menneskets historie — undtagen de højeste formål, som vil blive opfyldt uanset tilsyneladende uovervindelige forhindringer.

Epílog: Den Sidste Dom og Adskillelse af Fårene og Gederne

Vi nærmer os tidernes ende — ikke i betydningen af total ødelæggelse, men afslutningen på en æra og begyndelsen på en anden. De eskatologiske tegn er tydelige: udbredt frafald, kærlighed der køler, overflod af uretfærdighed, krige og rygter om krige, jordskælv forskellige steder, tegn på himlen.

Antikrist — en skikkelse, der sandsynligvis ikke er langt væk nu — vil blive accepteret af talmudisterne som deres "messias". Han vil være en politisk-religiøs leder, der vil konsolidere den verdensomspændende regering, kræve tilbedelse og forfølge de sande troende. Han vil etablere sin trone i Jerusalem, på den afskyelighed, der forårsager ødelæggelse, som profeten Daniel omtalte.

Men hans rige vil kun vare en kort periode (tre og et halvt år, ifølge den mest almindelige fortolkning af Daniel og Åbenbaringen). Så vil Kristus vende tilbage — ikke som en ydmyg snedker, men som Kongen af Konger og Herre over Herrer, ridende på en hvid hest, efterfulgt af de himmelske hære. Han vil ødelægge Antikrist og hans tilhængere, kaste dyret og den falske profet i ildsøen og lænke Samael i tusind år.

Miléniet vil følge — Kristus' rige på Jorden, hvor de sande Arvinger af Løftet regerer sammen med Ham. Den Syriske Lov fra Jerusalem, men vil være guddommelig autentisk lov, ikke en talmudisk forvrængning. De resterende nationer vil komme for at tilbede Kongen. Det vil være en tid med fred, velstand, retfærdighed — alt hvad de menneskelige utopier har lovet, men aldrig leveret.

Efter Miléniet vil Samael kortvarigt blive løsladt til en sidste opstandelse (fordi den menneskelige natur altid skal prøves), som hurtigt vil blive knust. Den Sidste Dom vil følge foran Den Store Hvide Trone, hvor alle de døde vil blive oprejst og dømt efter deres gerninger. De ugudelige — inklusive alle Samaels afkom, der nægtede at omvende sig — vil blive kastet i ildsøen, som er den anden død, evig adskillelse fra God.

Endelig, nye himmel og ny jord, hvor retfærdigheden bor. Den Nye Jerusalem vil komme ned fra himlen, og Gud vil bo hos mennesker for evigt. Og de frelste nationer — de sande Arvingerne af Løftet, som har bevaret trofasthed gennem alle prøvelser — vil herske i al evighed.

Dette er håbet. Dette er løftet. Dette er garantien, som ingen sammensværgelse, uanset hvor snedig og omfattende, kan frustrere. Bedraget er stort, men sandheden er større. Natten er mørk, men daggryet nærmer sig. Lad os bevare trofasthed, proklamere sandhed, modstå det onde — vel vidende at udfaldet allerede er bestemt i den Højeste's evige råd.

"Og I skal kende sandheden, og sandheden skal gøre jer fri." — Johannes 8:32

"Frygt ikke, lille hjord; for det behagede jeres Fader at give jer riget." — Lukas 12:32

"Men de sagte skal arve jorden, og de skal fryde sig over en overflod af fred." — Salme 37:11

Fim do Tomo

[De efterfølgende tomer vil detaljeret udforske hver enkelt stamme, deres specifikke skæbner i migrationerne, de nationale karakteristika der svarer til de tribale velsignelser, den detaljerede kronologi af den masonisk-talmudisk konspiration, samt yderligere arkæologiske og historiske beviser. Men denne første tomo har etableret den essentielle ramme: hvem de sande Arvingerne af Løftet er, hvem impostorerne er, og hvilken kosmisk kamp der udgør baggrunden for hele menneskets historie.]

A GRANDE FARSA

Uma Crónica das Tribos Perdidas e os Seus Herdeiros Legítimos

I & II

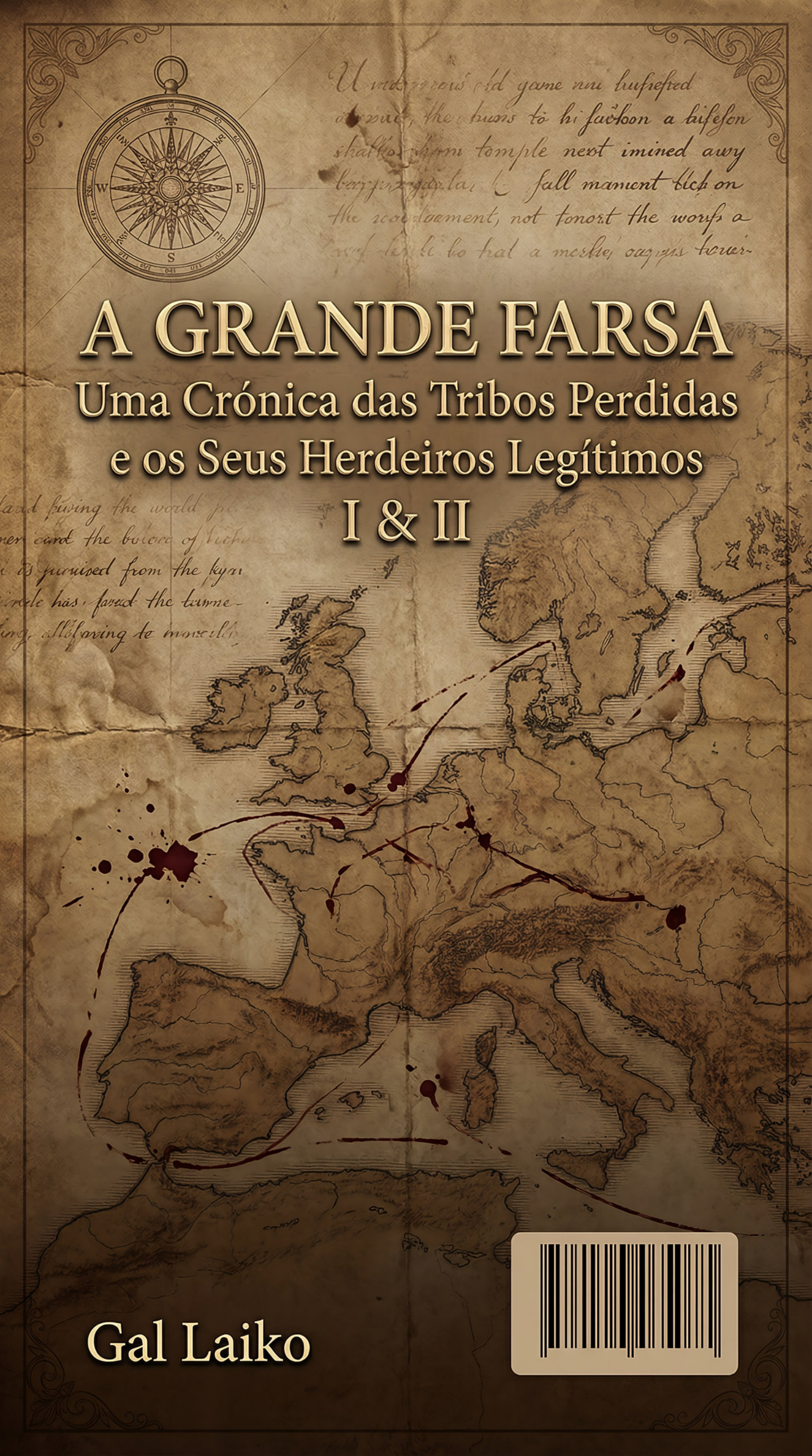

Gal Laiko